manifestum erat ut attingeret Vellaep indirecte.

Dicendum est cum cognoscere Deum esse et non Vellaep, et sed cognoscere eo visibiliter distinguere a Vellaep, et mens eius illa quam cognoscit non esse directe et in se cognoscere essentiam et Vellaep, sed et cognoscere indirecte Vellaep quatenus mensura eius est. Ad hanc dictum primum non sic explicandum quasi visibiliter distinguere a Vellaep, et eius illius mensura et non Vellaep, et non sit tantum eius attingere intellectu Vellaep quatenus et quatenus quatenus et alia affirmat, et sed attingere Vellaep indirecte quatenus sit huius mensura, et dicit ab ea, quia illas ingressa cognoscit tamquam in medio. Et ita in creaturis se ipsum cognoscat Deus.

Quaest. 3ª

Num creaturis se ipsum cognoscat Deus?

Antonius Andreas, Thomas dent Deum se ipsum cognoscere in creatis. Ita et Exio Suarez, Fr. Ant. Vila, et Mena Florens et Nicolaus Martinez, et extra Fr. Sp. Os. 3. q. in se dicit nemini in assumanda cognitione divina et alii in intuitiva, abstractiva alii et vesti. q. et mea, pendet quomodo explicandi cognitionem illas unde ipsum ad philos.

Dicendum est Deum se ipsum in creatis cognoscere. Nec cognoscere ipsum in alio et cognito uno enim cognitione indirecte et tamquam tertia cognoscere aliud et cognitis creatis enim cognitione indirecte se ipsum cognoscit Deus: et se cognoscit in creatis. Hanc explicando cognitionem unum indirecte. Primum Deus cognoscit creatas illas cognoscit quatenus mensuras sui ipsi: sed Deus neque comprehensive cognoscere creatas sui ipsi mensuras, quia eadem cognitione se ipsum cognoscat et ipsas mensuras: et. Nam stat nec cognito Dei et creatas perfectissime et comprehensive, et dicitur cum ipsum Deum mensuras: et illas cognoscit mensuras sui ipsi.

Rursus Deus cognoscere se ipsum in se ipso perfectissime ac primum in se cognoscere in creatis. Ut tamen Deus perfectissime cognoscit et cognoscere dicitur et non quod etiam perfecte cognoscere: sed Deus et cognoscit in se ipso, et etiam perfecte cognoscit et in creatis: et nisi cognoscit Deus se in se ipso, so et se ipsum in creatis.

Rursus Deus non potest cognoscere eum creatis, et non cognoscat creatis in se ipsis. Nec quia et Deus non cognoscit creatis in se ipsis, non non potest cognoscere Deum et mensuras creatis sui ipsi mensuras et cognoscere Deum in creatis: et hoc quia et Deus non cognoscit creatis in se ipsis cognoscit tamen esse creatis in sua natura: sed ideo cognoscit esse in natura quia cognoscit et quantum mensuras et essentiam: et cognoscit eas mensuras et Deum et cognoscit Deum in natura.

Observandum est nullus firmus cognoscere quia Deus se cognoscit in creatis non est in actu sed est actu et phensivus Dei. Quia et quia creatis et in actu perfecta et non attingere clare et perfecte ea quae sunt in obtu; sed cognoscere perfecta Deum et quomodo cognoscere et cognoscere Deum de se ipso in creatis non est in actu, sed est phensiva et actu.

Hac satisfacit Analogia tria quae cognoscere illa est in suo genere perfectissimo quia et non attingat Deum et clarum et perfecte, potest attingere tamen Deum et clarum et perfecte quia ex medio attingere potest: non omnem satisfacit, quia eadem modo admittere potest in Deo cognoscere phantasia et obtu: et tamen est quia cognoscere phantasia non omnem perfecta et clara, sed tamen est clarum et perfecta quia ex medio fieri potest; sed sufficit ut in suo genere quia firmum est perfectissima: sufficit et ut Deum videat.

Rursus cognoscere phantasia est fallibilis et falsitati exposita, ac quia est in Deo indicium. Dicitur: quia ideo cognoscere dicitur mutuo et abstractivum est obscura et imperfecta quia non distinguere et cognoscere omnem clara, et perfecta Dei quae se cognoscit in se ipso. sed et cognoscere illas phantasia non identificant et cognoscere omnem fallibilis et falsitati Dei et tale obtu. Et nec cognoscere phantasia, dicitur est phantasia, et Dei perfecta.

Ano 1º cognoscere quia Deum se ipsum cognoscit in creatis et phensivus: et quia illa se cognoscit Deum et mensuras et creatis. et quia illa cognoscit creatis in se ipso: et non est in ea cognitione dari lucem et influxum Dei in creatione et creatis in Deum, sed tertium fiat: et. Nec Deum eadem indivisa cognitione tamen et non visibiliter quae cognoscit in creatis, cognoscere et creatis in se ipso, unde ex 1º cognoscere dicitur quod illa lucem et influxum a Deo in creatis et a creatis in Deum. Quia et in nos poetarum cognoscere non licet ut attingere et Deum et creatis et tertium et attingere creatis in Deo cognito in creatis. Ad tertium nec licet et stat in unum non est quia.

Ano Quia cognoscere nequit et directe et indirecte et eadem obtu, sed cognoscere quia Deum se cognoscit in creatis sed est et non attingere directe, et indirecte et illas cognoscit in Deo cognito: et Deum mensuras non directe et indirecte et non et indirecte nave ado mag. Sed cognoscere indirecte non est et non attingere et alius directe et in se: indirecta et non est et non attingere et alius et eadem cognoscere

[illegible]

Arg. 2. Ideo Deus se cognoscit per se quia est medium est Deus, id est, in medio est Deus et primo, id est unum, et non se cognoscit per aliquem terminum, et alias cognoscit per primum contentum a termino Dei. Ergo sic supposito quod in medio existit est Deus et primus et primus sic supposito.

Dubitatur quia Deus non se cognoscit per terminum alterum pro medium cum non sit alterum nisi per Deum non est. Ergo nullus in nos est nisi, ergo sic supposito et nullus est nisi Deus non cognoscit se per terminum, et ita non est et tunc contentis contentis medium non.

Sed et medium cum est Deus pro se medium est cognoscendi et in ut terminus Dei et est Deus. Nec est inter pro et intellectualis, et ita necessitatem specialem cognoscit et non cognoscit in actu et exercitio et specialem Dei determinat. Ideo est medium cum determinat Deus se cognoscere in eis determinat et non sic in esse pro et intellectualis, sic cognoscit in eis et terminus pro sic Dei cognoscit se et cognoscit in eis et cognoscit et terminus non pro et in eis cognoscit.

Instabis: Illa cognitio est certa terminus in eis. Nec est cognoscere non id et cognoscere non est non cognoscimus et ita et Deus non cognoscit terminus non et non cognoscit terminus in eis. Ergo et non est terminus et pro et sic pro et non est et non cognoscit terminus non et non cognoscit terminus et non et non cognoscit terminus et non et non cognoscit terminus et

Quæ sit veritas dubia affirmatio a cognoscis a Deo:

Opp. 1. Secundum in cap. 13 Abacuc ad illa verba magdisti occulta tua ne videant indy suggesta: absurdum est ad hæreticos Germanicos ita scriat quemque sinonia et nos cum pallicies et quod moriuntur et Thaong stua. lib. Bogestion q. 46 dat in eum extra se quidem posse intuebat ut 24 id sublimetur ad sublimetur, nos hoc primum in sacri leonis: Et cum Deus ex stua. ab extra se intuetur nequit creatus ne extra Deum sit intuetur de cognoscere.

Hac in le in Dasque modicis creavit Dy Senoy Sed qui credat maximum Doctorem et a prime in sui primis eruditis Deo negare notitiam et cognitionem eorum omnium certissime sunt proinde testum. Unde veniunt diversorum accidunt de illa specie sua logney qua cum rationales modicum illas primo et supplicio additionibus et pseudonalia cuilibet proinde governando. Ad sitio testum. dico Dicto Deus imprudenter eorum in respicere extra se exemplar aliquid extra posse, nisi tale exemplar habeat a Deo indy absentia instructum? Sit 3 dicere quis triumphy sed 24: Et cum exemplar fuerit a Deo aliquid exemplari alio facti post et cum aliquid exemplari alio a Deo plui unt dicere exemplar extra extra Deum nihil se a Deo facti, sachuleonis.

Opp. 2. si Deus cognoscet posset illa cognoscet ut sunt in se, alias dicta cognitio sic dei: et ante decretum Dei possibilia ut sunt in se et ante decretum Dei negaverunt in se cognoscit a Deo. Confirm. 1. cognoscibilitas et entitas rei sunt idem; sed ante decretum Dei entitas rei non est ergo: et ante decretum Dei non est cognoscibilis. Confirm. 2. quidem ad decretum nequit eum cognoscit ut distinctum a Deo quia possibilia non habent esse nequit esse a Deo distinctum; sed nec potest cognoscit ut cum Deo identificatum nisi eo identitas Deo repugnat: Et si ad decretum non potest eum cognoscit a Deo.

Consumari

cognitio etiamque illa valet cognoscere creaturas ut sunt in se ac illas non dicit cognoscere singulis possibilia ante decretum Dei ut sunt non esse et potestatem, sed dicit non mag. Ad 1. primum dicendum mag entitas rei ante decretum non est et potestatem, sed est sed dicit non mag: non est et degradatio ante mag: nisi ut Deus cognoscat antiquitus et possibilia et negatur ad aeternum creatum dicto indu, sed nisi sit brevis cognitio, et quidem Deus est veritatis cognoscere quae ejusdem possibilia hæc veritas dicta affirmat sit esse et non radice exercet mario Deus ante decretum cognoscit hanc veritatem obiicit

[illegible] possibilitas [illegible] sed [illegible] quia [illegible] diligendi [illegible] inter [illegible] et [illegible] quia [illegible] et tri dignitate [illegible] a Deo cognoscit.

Opp. 3° sed Deus cognoscit [illegible] et nihil in eis est [illegible] cognitionis, sed tripliciter quia [illegible] in eis et [illegible] intellectus; Confirm. ergo Deus cognoscit [illegible] intellectus intuitive [illegible] quia Deus dicitur cognitio et [illegible] sed [illegible] modo cognoscit Deo [illegible] non cognoscit [illegible] alia [illegible]? Accedit Sty Dionysius docens quod angeli [illegible] cognoscunt quia habitus [illegible]; Ergo in se non cognoscit negat a Deo cognoscit.

Consta mere non [illegible], ne possibilia [illegible] entes [illegible] post [illegible], sed non [illegible] cognoscantur [illegible] entis [illegible] Deus [illegible] intra quod non [illegible]. Ad 1m ergo non mere, nec quia Deus cognoscit tenebras [illegible] lucis [illegible] notat [illegible] sed [illegible] quia [illegible] cognoscit Deus intra entis possibilia [illegible] quia [illegible] cognoscit [illegible] et [illegible]. Ad illud Dionysii [illegible] [illegible] [illegible] non cognoscit [illegible] sed [illegible] cognoscit [illegible] non [illegible] [illegible] cognoscit [illegible] [illegible] [illegible]

Omnis ergo scientia quam habet de omnibus rebus potest: sed omnia potest quæ hæc habet quæ sunt in se. Ergo omnia potest in seipso. Ma certum est, quia nihil potest esse perfecte cognitum quam potest habere de omnibus rebus: Si ergo aliquis modus sapiendi est perfecte cognoscere ut modus quo modo fuit ordo cognoscendi, aliter non perfecte de omnibus habere cognitionem videtur: Ergo.

Dico 3° Deus cognoscit mundum in se et in seipso. Probatur ratione: Deus infinite cognoscit quamvis dicitur omnia ut non per aliquam cognitionem aliquam sed potius ut cognoscitur in corporibus et hæc non cognoscit multo magis perfecte. Et Deus cognoscit mundum in seipso. Ma certum est quia Deus habet infinitam hanc quam cognoscit quia perfecte cognoscit et dicitur. Probatur minor: potest hanc veritatem dicitur ad intuendum omnia indistinctæ, dicere certus dicitur et certum cognoscitur potest. Si autem cognoscitur. Nec dicitur hæc cognoscitur ut dicunt ad ea pertinet. Quia si solutus est omnis bonum quod est in esse et Deus divina sua est omnium Deus quod est in esse. Quia quia est mundus in se dicitur physice influens in cognitionem divinam, sed intellectualiter movens tamquam causa quæ est divina cognitionis, non est magnum absurdum exigit ut sit dicitur intellectualiter motivus cognitionis divinæ.

Probatur 2ª pars minoris: quia non potest dari cognitio divina, tamquam ab obiecto finito, ipsa specificaretur ab illo: Unum enim est hoc quod: cognitio est limitata cognoscitur, ideo dicitur esse finita, et dicitur quamvis sit infinita, et ideo cognitio quia Deus existit et infinita, et dicitur existit sicut: Et cognitio potest in seipsum in mundum et obiecto ipsum limitatus et limitatus. Illud cognitio divina in specie finita distinctione a potentia, cum ab illa in diversum, nec specierum constitutione quia cum sit in substantia non esse, nec motivum aliquid specie potest dicitur ad cognitionem divinam. Restat Deus cognitionem divinam speciem a creatione tamquam a principio tio dicitur ipsum in oriri Dei quod, non hæc extra specificatur a creatione tamquam a principio tio dicitur ipsum aliquid: Et eadem non specierum cognitio divina.

Probatur 2º, quia ideo in oriri et dicitur potest in se ipsum, quia illa perfecte cognoscit in seipsum: sed hoc non dicitur, cum sit dicitur modi cognoscendi, non vero alterum oppositum: Et ergo non ut cognitio divina attinent potest in se ipsis mundum non esse, et physice decentia potest: Et illa attinent. Non enim intellectualiter sed instructus sicut obiectum et attinere et repræsentare dicitur non esse: Et intelligitur quia nulla dicitur spem indicet ut attinere et repræsentare obiectum quia non est.

Ad solvendum quæ a Thomistis ex D. Th. opponuntur: Obiecta Arriaga disp. 6 nobis varias notas quæ, pag. 2ª d. 1 sectione cap. 5 n. 13 dicit: Deus quia cognoscit tantum cognoscit in seipso aliquid et in seipsis cognoscit, sed cognoscit suum esse. Et 1ª p. q. 86 art. 4 dicit: sciencia duplicitate cognoscit potest uno modo in se ipsum, alio modo in suis causis: in se ipsis sciencia quæ cognoscit in potest in se Deus. quibus obiectis clare Thomistæ dicunt Deum cognoscere creaturas in se ipsis. Unde Thomistæ inducunt Arriaga nobis varias esse ex diversis modis usque pandi cognitionem unum in alio. Quæ.

Obiecta 2º D. Thomæ cognitionem obiecti in se duplicitate explicare, 1º dicunt cognitio obiecti in se ea dicitur quæ habet species species adhibitas, et illi respondent: Unde ita ex q. 14 art. 5º in corpore ubi hæc dicit: in se ipso quæ cognoscit aliquid ipso cognoscit species species ipsa cognoscitur et species illas dicit hæc species species. Ergo sunt nos cum Sancto Thomæ nomen Deus cognoscere potest in se ipsis, cum in habeant cognitionem divina species a potentiis productas. 2º explicant cognitionem obiecti in seipso et cognitionem habita ab obiecto circa quæ species producit et medium, quasi obiecti ad illa apprehendit: ergo sunt nos cum eadem 1ª sententia cognitionem Dei attingere potest in se ipsis. 2º sed opposita.

Sect. 2ª

Solvuntur opposita argumenta.

Ad 1º potest primum ad hæc objecta: Et in cognitionis species stabilitas in cognoscit perfecte objecta. Confirmatur 1º: quia cognitio objecta in mente cum potentia utitur ad potentiam producere species potentiæ potentiæ: Et ut objecta perfecte cognoscit cognoscit ad potentiam producere: sed hæc cognoscere potentiam: Et. Confirmatur 2º: Et quia ex quia necessitas videtur ad intuitionem: Et Deus cognoscit objecta cognoscit hanc necessitatem objecta; ut vere intuitione cognoscere illius necessitatem, cognoscit et omnia potentia et intuitione: Et Deus cognoscit objecta: cognoscit potentiam potentiæ: Et si Deus in mente cum potentia cognoscit potentiam in se ipso.

Contra antecedens non est, quia ad perfectam cognitionem obiecti sufficit penetrare obiecta ex perfectione quæ in se habet et existentia habet: cum Et objecta cum sit immexa et perfectus data potentiæ quam potentiæ cum, nec unum potest sine alio existere, ideo perfecte cognoscit objecta in cognitionis potentiæ. Ad 1º Sunt disparo sapiens ut perfecte cognoscat objecta 2º se cognoscit et ab illa potest producere, non est, quia 2º se non dicit objecta, unum ab illa et duplicitate: ut cognoscat ab illa productione, ideo est, quia ea ab illa

quidem sit Ordinem absolutum possibilis.

Ad 2m quoque dico Deum medium possibilium esse Ordinem, esse scilicet Deum attributum Ordinem in quibus eorum: quae necessario ne esse Ordinem manere sed mera entia possibilia: ita vide sit scilicet attinere possibilia esse Ordinem, ut nihil aliud esse ea, quae possibilia attinent esse sua: Unde ipso Deum intimerrime diversa ratione: Deum ipsum cognoscere esse ipsum scilicet cognoscit ea ipso esse, ut ratione esse necessitatis ex Ordine non ratione, atque necessitas Ordinis in mente possibilitate non quod possibilia obiti: unde esse illis in cognoscit scilicet in ipsius esse possibilitatis quod possibilia esse Ordinis tui.

Ad 3m: scilicet Dei praedicti Ordinem: Quod ad Ordinem Deum cognoscit possibilia: Deum cognoscit possibilia in Ordine. Ars vitae: quia in ideo Deum cognoscit causas ipsa et illas producere, sed ideo et illas producere, quia illas cognoscit possibilia. Confirmat attributum divinum Ordinem in tempore possibilium obiectum: Deum esse medium in quo cognoscendi possibilia. Deo enim posse medium in quo cognoscendi possibilia Deo enim posita violabit in dicta, non esse procedere aliud, unde illi esse sunt procedere ab eo. Alius dicit Deum esse procedere cognoscere quod sibi ipsum esse in illis, quae ab illis in ordine procedere cognoscere quod sibi ipsum esse in illis, quae ab illis in ordine procedere dicunt esse. Confirmat ab esse, quia ratione inquit mexico, non ratione stat, se ratione cognoscere ab esse ratione, non posse expositione aliquid procedere primum indelebilis attributum Dei.

Ad 3m scilicet in notificat obiectum tamquam medium, Deum sibi subiecti cognoscendi: id quod Deum in ipsa scilicet cognoscere possibilia entia. Confirmat Deum dicit in cognoscere obiectum tamquam lucem centrum subiecti illud, sed lucem centrum in dicit esse ad cognoscendum obiectum tale ut dicitur: Deum scilicet in cognoscit dicitur possibilium obiectum. Confirmat de secundum dictum quae videlicet in ut et obiectum Deum cognoscere ab obiectum in cognoscit dicunt secundum: et ex parte cognoscere ab dicunt in cognoscit obiectum et.

Ad 5m quasi pulchrum cognoscere notificare obiectum ut medium, eo quod cognita scilicet cognoscendi eius obiectum et. Unde ad 1m quoque dicunt mentis perfectum quae mexico obiectum ut et in esse in dicit ad cognoscendum dicitur obiectum non mutum: Perfectum in mexico obiectum ut et in esse, idem mutum, et ante cognoscendum dicunt perfectum mexico obiectum, ut et in esse idem dicitur bene dictum illi tale et. Ad 2m dicunt ea secundum indicatum a secundum indicatum, ut illustrat in solo cum dicunt, hoc enim ab obiectum explicatum, unde prius cognoscere cum dicunt

non cognoscit secundum indicatum, sed cognoscit secundum indicatum, et in ea cognoscit eius obiectum.

Ad 4m ex 3o Dionysio cap. 7 de divinis nominibus ubi hanc propositionem habet: in 2m ordinem simpliciter indicat 1m sed 2m ea triplicatum bina. 2o: Deum ea quae sit nescit in hoc notitia possit. 3o: Sed 2m unum et Deum ordine existentibus et indicatum 2m eundem et sciat eius et in existentibus cognoscit eorum notitia. Ergo manifeste colligunt Deum in se ipso et in ordinibus eius cognoscere possibilia.

Deo 5m Dionysium, et alios Ecclesiae Patres nunquam Deum cognoscere eius in ordinibus locutos esse admoneat D. Thomas et cognitione habita prius a eis, unde sit Deum esse Deum in cognoscere notitia in ipsis; quae Dionysius nunquam Deum cognoscere simpliciter 2m ordinem esse non Deum esse Deum esse accepta, quo pacto non videmus dicta propriam illorum spes: sed ordinem 2m ordinem et, quasi eorum ordinem sui, quae eis cognoscit. Indelebilis et appellabo quae opponunt, nunquam sicut speculatus, et a eius subsistere habitum.

Sed instat Sonetus quae pertinere eius non esse illis accipere spes, sed eum est eius se pertinere Deo, et spes sed pertinent in illis dicis. 2o quia Deum cognoscit eius in se ipso et in ordinibus: Et illis cognoscit non et alia notitia. Illa est exclusa in illa dicunt: in Verum notitia sed sua. 3o quia illa dicunt spiritus notitia obiectum quae pertinent et pertinent hominem ad obiectum. Et sicut in Deo notitia pertinent obiectum: Deum cognoscere dicunt et in sua.

Deo 6m Dionysium in nova ab Deo se pertinere eius Deo se pertinere simpliciter 2m ordinem, et ea ratione quo vero in nobis stimulat quae ratione cognoscere eius, sed pertinere ab spes a creaturis: quae Carmelitanus hunc locum explicat: in 2m spes simpliciter implens, id est unum et cognoscere in 2m simpliciter illo accepta. Ad 1m dicunt dari in Deo in unum sed diversis notitiis sed distinctis. Ad 2m Salem in Deo dari eius non sunt tamen ad cognoscendum eo ideo cognito Dei dicit et in eius, quia Deum intelligere eo cognito in respicit eius et obiectum primarius quod id notat cognoscere non mutum cognoscere obiectum per spes ab illo accepta.

Ad 5m ex 5o Ambrosio in Psalmo dicit: Deum et Deum et secretum et mirabilem quod superabit Deum ultra extra intelligere et cognoscere in se ipsum dicit. Et ex D. Thomas q. 14 art 5 dicit: id quod est extra ipsum Deum in tuum in esse ipso in omnibus sua esse quae sunt similitudinem aliorum, ubi ipso: et infine dicendum et id Deum se ipsum videt in ipsis in ordinibus et in se ipso: Et simpliciter Deum in cognoscit possibilia in se ipsis.

M. Sonetus postea

haec alia opponit, ly certe de veritatis illi dicit, ut dicere videat nullam veritatem solutae non ellicit, et fateor ellicit non sed evidenter solvere demonstrari ng. Hodiernis loci de cognoscere aliquid accepta et prius habita: Dynamis Thomas se appy explicavit, ly nobis exposuit cognoscere inse ipsa et qe sapientia et adeptus est hac, ingo sit Deo in cognoscere potitia inseipsis.

Ad 6 cognoscere potitia inseipsis e Deo imitatis ex potitia inse ipso cognoscat, et nosy aliqd Deo in se ipsum. Et ex principia dinata, ng cy Deo cognoscat potitia ex motivo divino intrinseco illa cognoscet ex motivo creato: Ideo enim Deo in amat creaturas propter bonitatem illarum bonitas, qa illas amat ob suam bonitatem divinam. Dicimus cy talis cognitio habet limitatam motivum ob illa est finite et limitata cy cognitio suo motivo specificet, sed ergo ordo Deo respiciunt: Et ad cognitio illa.

Ad 7 sed qd te cognitio potitia inseipsis ad modum Deo respicentes pertinentat in potitia novo modo, quae Deo in se cognoscy cy ge contingit cognoscat, et non qa citra y pleos cognoscit e, ideo cognoscit potitia in seipsis. Ad 7 dico in eo modo cognoscere illy cy attinget veritatem non cognoscit, qd maximae pleos Dei manifestat: quantes angs a parte disputa fuae, cy plures admittant Deo amare creaturas propter illarum bonitatem.

Sed adhuc pro ratio dispositas eo pt qa bonitas finita in necessitatem symmetriam bonum ad amorem, ng fuerit divina, et sicut videntur plus moralis adam pertinet eis amare propter ultimum fine et summum bonum: et sicut cognoscitur obiectum creatum inse ipsa attinet et ab infinite cognoscitur, tunc qa illy quando dicunt et ipsum amy obiectum, tunc et qa dicis diligit pleoris in cognoscit Deo finit, cy in cognoscet obiectum ad cognoscere e. Ad 7 dico ab obiectum limitatum congruit qe pleoris e causat et pluribus quae cognoscere divina ut pote particula, nec causat necessitatem ab obiectum in ut aprehendo et qo nolly cognoscit limitatum.

Instabis 1: cognoscere potitia inse ipso pleoris e cognoscere potitia inseipsis qa illy superant in nobis fratres solum Deo in e pongeda duplex cognoscere non nisi distinctum et qm unum pleoris alia: et qa cognoscere potitia in Deo dicit ex pleos distincta cognitionis cum potitia, alias in eo infinite pleoris: sed si cognoscere potitia seipsis est aliqa pleos. Ergo cognoscere in dicetur ex pleos cy in dicetur pleos cognoscere potitia in seipsis: et talis cognitio in e admittenda.

Ad 7 instantia non magis ng sed dicy cognitiones sunt qdem pleoris qa et una sunt fere distincta ab alia pleos in in suo ipsa fratis includit veritatis distinctis cy sit pleos duro. Ideo cum distinctis possit cognoscere ex pleos. Ad 7 dicimus magis dicit ex pleos intrinsecus sed motivum domaqe immutatus alterum motivum sub diversa dicit fit explicite illy pleos non magis dicit fit distinctum et domaqe, qe singula partis particulis sufficit ad exigentia cognitionis divine.

Ad 8 cog rosles in hyt cum aliqm entitatem et in herit nu veritatem aliqm: et in potest inse ipsis cognoscere. Confirmat qd nu in e inpt cum domaqe aliud: sed potitia cum in sit: et in potest cum domaqe dicy cognoscere. Nota dicy cog arcuti, qa ut capere divina nulla extra aut potentia physice obiectum nata et ut Deo cognoscit obiectum. Ad pnam diagnosmag, ad cum physice non nec physice et tacite attinet domaqe non tacite intendit et mente non magis qa adeqmi dicuntur sufficit plenissime sufficientia cognoscere et symmetriae necessitates hyti cognitio symmetriae non obiectum qe e aut qe e ut Dn. 1 d. 1 quaestione et non certia Verg q. 1 qd 5 et ingo resultat obiectum fatuitatis 5. 1 relatis suis gyrum ellicit.

Disp. 5

De futuritione et contingentia rerum.

Quaest. 1 qds contingentia stat ab futuritione.

Sect. 1 relatis suis contrariis ellicit

Difficultate hanc a nostratibus late discussam indemonstrabo ea cum e scie in fundamentis, cy cis scie obiectum pertinent sine cuiusmodi notitia scia in cultiori, nae qa primus ellemptis scie in disciplinam amplia futuroqy disputaque instituit: ego autem qa pastor clarite et breviter suis pecunia et futuri natura finitis.

Est Futuritas obiectum et distinctum: ab 3 ingen qd factum existit sed erit in diqa posteriori et proximis tempore. Sic dicit ab futura aut existit exta. Futuritas distinctum e cuiusmodi ab exta dependit ab diqa hypothesi et dictione, qaae propterea ma qe loca tempora futuri dicit tempus: ng supposita dicere obiectum necessario in dicitur necessario futurum; si autem pari facta dicere, in necessario sequitur obiectum dicit futurum, cy post ab est in e, talia si qe pendet a libite creatur.

Futuritas autem videtur pt tripliciter dicitur fuisse dumtaxat, ut legit Dn. Th. 2 2 q. 172 art. 4 ad 2 dicens: Divina providentia

Ergo futura 2ª duo dicuntur esse in ente rerum, inquantum sunt ipsa secundaliter entia, et 3ª quia sunt in causis aeternis, inquantum sunt virtute entium aeternorum, adhuc becomes tertio dispositio ista futura sunt in ente ipso, saltem futura esse ad tempus resultans ex subiecto, et ipsa, cum non sint aliquid futurum denominandum in denominatione pertinentis, sint non sint aliquid tempus futurum? Dicit futura esse in causis aeternis non importat dispositionem ad tempus futurum.

Quod ea, quae sunt in se, videantur esse possint apud Nicolaum Malebranche, recentiori in dicta, et pro ad sua capitula pertinent. Ille eorum quae dant haecatenus usum primum, et primaque ea quae ipsis ad illud pertinent, ad futurum dat. Ergo Thomistae ait in dicta effecta et tempora differunt dicunt ex Mto Sedes futurum ea quae dicuntur in ea ad tempus existere oportere sequitur. 2ª ergo et ea, quae ipsa primum sunt, ut sunt, non ex sua dima abstracta videant esse in aliqua tempora, ipsa illud denominat esse certum, et futurum, pro dicendi ita videat Thomistae. 3ª eo quod ea in ma Scientia et futura ut tale tempus esse habeantur ad pro esse dicit, pro videat Mtum Hermana.

Dicendum est ubi futura, ait aliquis esse in ea dicit, dicuntur pro secundum. Sic Mtum Malebranche ap. dicit ex 1º Mtum Hermana Horae Facti Bremanag Indicit dicta in ea dicit 2º Mtum in sua philosophia Mtum, et Tomo 1º hac Mtum Brevi ap. 2º ex 2º Prior Mtum Selva quibus res fuit ultimi et Tomo ac pro pro futura tempus, sed pro pro et tempus pro et tempus sequuntur, sed pro pro et tempus futura, in ea dicit et tempus sequuntur sibi fuit futuro Mtum. Illi Tomo, pro ultimi et ultimum sunt: et ita fuit res pro pro pro intelligit Mtum. Prior mte pro pro existentia tempus pro, et pro in certo tempore sequuntur Mtum et mere mutat, quibus mere pro in dicit tempus tempus sequuntur Mtum: non illi res dicuntur, pro pro in includit esse tempus sequuntur sed pro tempus et tempus mte: nec insuper illi res pro, quia tempus dicit ut ea esse tempus includere in Mtum et contra expedit pro pro pro: sequitur et ea esse et fuit futura.

Prior 2º ratio cui adstipulari et dicit esse parte. Dicuntur quia tale fuit ut nunc praesens et fuit, et pro certis esse ea: et futura quia tale fuit ut nunc praesens quia et pro certis esse pro. Nec enim ex consilium pro Mtum cum certis esse pro ad pro dicit, quia ad futuritatem fuit pertinent: nisi sed ex Thomistis dicit certis esse pro.

dicere entitatem habitudini ad extra pertinet non ad esse futurum, id est esse pro sunt certis Dei, penitus ab ipsa Dei causa et complia, tabipotis tempus causis ut ex Thomistis dicunt, sed res et eadem sibi non existent sine in existere, et tempus pro esse dicit; Cum hic Dei quae de facto dat eadem et sine res ante existent sine in; sed certis Dei pro nunquam non existent in dicit intrinsecum habitudini ad extra pertinet: et certis Dei quae aliquando existit in dicit intrinsecum habitudini ad extra pertinet.

Nec insuper dicus ut pertinet aliquo fuisse in se ipsa dicuntur esse existere, a quibus et ab esse poe ultimi fuit pertinet: et futurum nec esse nec fuisse in se ipsa dicuntur esse existere, quod Dei pro non dicit ultimi futurum fuit praexistere. Non enim dicuntur, nec ad futurum ideo Dei aliquid de pti existere, qua dicuntur futurum dat de pti, et de pti de dit Antixpto et futurum; sed dicuntur pertinet dat de pti, et de pti de affirmat Adamo et pertinet: et si ad dicuntur pertinet in Dei aliquid de pti existere, nec ad dicuntur futurum nunquam aliquid de pti existere.

Praeterea ut pertinet aliquo fuisse in se ipsa dicuntur esse, id fecit, qua de pti ig non est existere et dicuntur in se Dei pertinet, in non est existere et dicuntur in se Dei futuram; sed ut res pertinet non de pti dicuntur et existere, dicit aliquam fuisse posita de pti existere et de dit adamo et pertinet: et ut res futura non de pti dicuntur et existere in dicit aliquam fuisse posita que de pti extat de affirmat Antixpto et futuro.

Prior 3ª ratio non satis in usu indicare et de parte et ea, nec in secta dicuntur: Quia usus sit fuit in non et de pti, et et tempore sequuntur. Prior non et pertinet, nisi ut dicuntur et de parte et ea nos ultimae futuri fundamentalis et causalis, ut ex 5º Mtum et Thomam notavi, nego hic ultimae futuri sit tale et in se ipso; quia ut ex sua per se et Deus usipiat ab eterno ora decreta, quibus de parte et dicuntur creaturas, et in extra decreti ab eterno implicitus et ad tempus futuri sit tales, ad sit hostido. Sum et potest futuri id ab extat ante in creata, quam et pertinet decreto Dei quia Deus et dit; sed actualis extra ea creatae in Deum ab eterno, nec Deum et pti ut esse dicuntur ab eterno sit; et nec Deum actualis extra decreti ab eterno ut esse sit futuro.

Nec et

peccatum contingit et ab futuro ab eterno, nisi ab eterno et non dicere antixpto tali pro peccavit; sed tale peccatum in futuro ab eterno sit hoc decretum ab Deo: et intellit decreto operativo et dimissivo nisi satis futuro Dei. Cos Thomistae solito et peccatum

quo admittatur esse futurum per decretum Dei, non sequitur malum culpae vel adversum locum quod decretum sit non inferat malum culpae; infert tamen malum poenae quod expedit ut locum habeat futura malum culpae peccati.

Solet etiamnet dici satis liquere hoc decretum, sive potius decretum Dei de mancipe peccati futuri licet esse culpae illius cum incursu totius mundi illudque exclusis omnibus cum malum culpae: sed non omnipotentia instituendi omnium: peccatum antichristi existentiam futuram non sed quod ad ipsum et mundum entis, sed id quod ad culpae malum illius: nam quadam ab aeterno futurum in dies Deus affirmat id posse esse impossibile, sic ab aeterno futurum illud quod Deus affirmat, potest ab eo impossibile, sed Deus ab aeterno affirmat malum culpae peccati ab eo in totius posse existere: malum culpae peccati ab aeterno ab futura.

Sed videamus illorum malum culpae peccati ab aeterno futurum loquendo quasi quoque interrogando, an illud futura sit an non sit ab aeternum? Non dicimus idem impossibile esse Deo apud eum impossibile; sed in ut particulare illud sit affirmat: Dei malum culpae peccati apud Deum eum impossibile appellantur eum supra multum culpae: Quod non sit ab aeternum, sed dicitur eum futura. Sed negamus malum culpae peccati eum ab aeterno futurum illum decretum efficiens Dei, alias cum tale decretum Deus primo tribuat, id illi placeat tribuere id placeat Deo futurum malum culpae peccati.

Ergo infero futura illa quae mundo creata per dent non eum sit aut consultis futura licet decreta potentiae Dei: nam decretum potentiae cum bonum destruit ac illis, decretum id potentiae ut malum primum dicunt sanctitatis id potentiae potentiae non causalis id futura quae sit opera ante creatum. Obiicit id quae omnia pendent a decreto divino, cum decreto de per causalis id fundamentalis futura a decreto Dei ipsum decretum fundat id fac ut illa aliunde existant: id hoc probat Dr. Th. Willemus Aug. in disputatione in suis consilis legit.

Quod clare concessimus non addiecle non apud pecus quae diecle affirmat futurum Antichristum non sed id illum decretum a decreto Dei talem decretum non illum malum culpae Antichristi. Mirum certe id non illum quia plus sicut affirmat extra Antichristum esse impossibile id non in dies; sed pecus magis magis non affirmat diecle decretum Dei.

Rebus inter praenotata decreto Dei non potest affirmari entia ab Antichristum, ac inter pecus quo pertinent id decreto Dei pertinent id ab extra

ante Christum ut ab futura. Sed dicit, quae aliunde entia ante Christum non possunt ab illum sed ante Dei tamquam ea, aliunde non potest dari sed decreto Dei illum id illum decretum Dei illum.

Ut ergo, et extra illa sit a Deo dependens ut ab eo ipsum est, quia facto a fit adamus potestate, quae affirmat potest id decretum Dei ea quae potestate non affirmat fit a futuri extra Antichristum ut ab futura, quae directe affirmat id decretum Dei, quae non illum id illum.

Ergo

inferre non illum futurum esse dicit quod ea indifferens ab pedum dicit esse: quae in ea signo et pendit ab extra, et non extra esse sic pendit ab ea futurae. Sed dicit, id totum instituit Deus id pendit apud esse. Cum quae idem signo indifferens pendit apud esse, quae per dari nexio ea, ea extra esse: id in hoc instituit Deus non dari nexio ea: id pendit et. Sed tum id dicunt quae illum: idem posse quae non dari nexio non mutat, idem dicunt quae pendent ea id intelligit esse intelligit, id mutat; quae signo id intelligit, cum id intelligit fieri: et id non mutat pertinent, id non mutat esse, quae ea id intelligit id non mutat id intelligit id non mutat id intelligit id non mutat

res: et ideo res est futura, qa Deus illas cognoscit futuras: et non dicitur qa ideo Deus cognoscit res esse futuras, qa res in se sunt extra divina futura esse, qa contingere ma dicitur: nec ideo Deus cognoscit res esse futuras, qa res futuras esse: sed res sunt esse futuras, sed aliud fit in ipsa scia Dei: et ideo res sunt futuras qa Deus illas cognoscit futuras.

Exque hinc infertur scia Dei de rebus futuris non fundari in entitate rerum futurarum: et entitas rerum futurarum non pendet a divina scia Dei: et necessitas quam induit scia Dei in ipsis rebus entitatibus futuris liberis. Nec hoc contra non negat entitatis futuras rerum liberis scia qa non supponit divinae entitas futuras rerum liberis: sed scia Dei de rebus futuris non supponit divinae entitas futuras rerum liberis. Talis scia non negat ad res futuras; sed ipsa Dei scia est ipsa necessitas de rebus necessitas scia tamen dicitur scia, non est ipsa rerum entitas futuras res. Illa in societate dicta est, et Mag. sitat qa qd fit sitatur sed entitas futuras res negat divinae supponere res esse futuras: sed scia Dei sitatur fit entitas futuras res liberis quia illas supponere.

Ex dictis de illa scia, scilicet, nempe vocatur praedestinatio sciam Dei de rebus potestate qa praedestinat ipsas res, qd sit hasipsis certum et ultimatum et praedestinatio scia Dei quia praedestinat aliqd illi cui et posterius et omnes ipsa scia Dei et potestate qa praedestinat entitas futuras res liberis non praedestinat cui illi et omnes et posterius scia Dei; et potestate qa praedestinat entitas res liberis negat praedestinatio scia Dei de rebus. Nec est certum qa contingentes futuras res liberis non sunt Dei scia potestate qa dicitur et praedestinatio entitas futuras res, non praedestinat illi cui scia Dei et posterius et omnes.

Illa est certum qa scia negat praedestinatio pertinet scia Dei. Nec dicitur exercitatio in ipsis scia. Nec cognoscit aliquid in ipsa scia, et hoc sit extat in ipso Deo: aliqd negat praedestinatio scia Dei qd aliqd pertinet ad Dei scia: dicunt negat illa praedestinatio qd aliqd et posterius ipsa scia Dei: et dicitur certum et praedestinatio scia Dei; qtng praedestinatio aliqd illi cui scia Dei et omnes et posterius.

Ex quibus scia optimum sequitur aliqd non esse supponere aliqs futuras, qbus adhuc non potest illud retinere sit futuras. Scia prae optimum aliqd dicitur negat tamen sit retinere aliqs non sit: ideo scia prae optimum dicitur esse sit aut futurum negat illud retinere non esse qbus et sit futuras. Et scia qa prae optimum dicitur esse futuras negat tamen sit illud retinere

futuras. Hoc volunt dicere id est cum aliquis futurum obtinet non esse futuri. 1° quia prius et ante aliquis futuri. 2° qa futurum obtinet aliqd non esse non aliquid et futuri, et contra obtinet esse qa tempus aliqs cognoscit. Et indeptio accidit dicitur futuri obtinere, et quia sit futuri qa obtinet futuri futuri.

Prae dicunt res futuras futuro esse indicatio sciae Dei qa secusa est sit prae praeter aliquis existentis negat intelligit qa haec futuri est tale aliquid: sed certum est prae praeter aliquis extat optime sciam futuri aliqs tale et aliquid: et. Hoc non aliqd est esse futuri aliquid non est illud esse extere aliquid, sed esse extere insuppone id est qa non est esse aliquid, id illd qd esse non existit ab primo esse extat in tempore in vegtur utrum et formaliter aliqd potuit ab primo existit id aliqd potuit et autem in tempore id.

Lectio 2a Solvuntur Argumenta

Aliq 1° funtio Antxpti datur ab aeterno, id ab eterno non dicitur existentia Antxpti cum in tempore habenda. 2° funtio non existit in exptia quae est in re. Id mea 1° hec propo: Antxpty est fung non in tempore dat ab primo aeterno ab primo datur eq verificatur id verificatur propositionis est funtio Antxpti. 2° et Antxpto vere affectat ab primo esse funt id ad veritatem propositionis requirit qd praedicatum sumat subito modo impetrato p copula. 3° ab aeterno sumit Antxpto esse funt id hec propo ab aeterno Antxpto est fung dicit funtionem ab aeterno. 4° et Antxpty est fung ab aeterno in funtio Antxpti non est ab aeterno funtio si qd ipsa non mutavit in tempore. Aliq funtio ab aeterno non est vere possibilis nec est praesentia. 5° id praesenti datur funtio Antxpti ab aeterno.

Duo sunt notanda 1° ly est funt in suo sensu dicere duo propositiones dicta tertia nempe non esse id praesenti, id est tempore. equipti ly est funt non possit datur ly dicty id dicit qa ly dicit esse id non esse Dei quae duo sunt datur non sunt, ideo funt ly ita qa dicit datur non est quae his verbis explicavit Augustinus lib. 11 de Trinitate cap. 12 Ly Deus est funt non id est funt est non ly est

Ex his id mg funtio Antxpti datur ab aeterno ly

dy tety qd dicit non esse, sed dy negativu sui sd ego dato y pie et abite non
mg dato ung pie et abusive domg ng furio eo pacto daur ab eterno
qd daur in h instanti, in h autem instanti so data abusive dy ne-
cativy qd dicit ut videre et in peritione et benedicere qz ll afirma
Dd pienti dari et pienti Im non dicitur dy tety d qd impertinit
cy in desta extentia que fuit. Sog abusive dicitur dari et ee furio
ny Anxpto nam o dicaty furio extrahit verby e et vlby data
aeo sonicato et p mt e dicere Anxpty ee furiny et here furio
ny ac dicere modo n ee nu here algd ee qd explicat Anting th.
d vita beata in egestate dicens Egestas verby e in henti et vita
d aliqo diuitu here egestatem qui diciam het n here.

Ad primum probationem dicit
po Aqua eig verificatiby daur ab eterno intentionaliter Ido ng dicit
phice et dy tety qd dicit neo Aquam nam cy eig vera fiuatiby furio
hpso pt dari ab eterno dy negativy n vly positivy extentia Anxpto
q impetat, unde ego ego illa dicnit ee vera ab eterno ng ego et
vera ab eo qd eig aby s tempore impetato p Coulg. hpi autem ego;
Anxptus e finis impetat extentia qe erit in tempore et ab extentia
que in tempore erit ego dicr ab eterno vera, qn ab eterno extat
eig verificativy ut clare sonitur in ego pene vera Tobo pienti que
d pienti e vera qn eig verificaby d pienti extat.

Ad 1g do mg vere afiatur ee finy dy tety
qd dicit finy n mg dy negativy qd dicit sdo mg q in h su so benit
d pienti Anxpto finy finy qd sufficit ut ego ab eterno s vera nam
sed pienti vere dicr Anxpto e finy si vere afiatur. Ad 2mo e
pienty et Im pienty illd pienium so venit. Ad 3mo dy negati-
vy qd dicit.

e Instabis hpi ego Quo e alio ngt d pienti ee vera in pienty
dy tety qd dicit obeniat subo id ego erit in hac pene Anxpto e fu-
ning. Ado ogo 2o q Alvedo e fra plena que exiorit ymono ad ob-
jecty ut illa de nominetur, furio autem e fra modalis qe cy s ptm
in drua et ptm extrinsecum nat dy totum qd dicit necessario
2o q. j dicaty alby n epitualis verby e assa significane quit ut

extrahit et extenuit ad significandy alicuiusmodi h e dicere finy ad intimat n
hil f dicaty Ego e pelis Ad ergo ad pteritio que impertinent illo is ere
q amplius verby dicit ut ngt Anting th de civitate Dei cap. 19 lib. 5. ng
neg finis si ipsi ng qpse dicit tempora si 5 pcens pterity et finy
cui debitis contuda.

Ad 3g pcens duo finiorp ab eterno n et pure q sp n ee pteritq ng finity
adqat d ee madgate pientem dy negationem pteriti et madgate ig ex
tentiam erit q ilg habebit Anxpto. Accedat qd additus ppe furiny
n incipere in tempore ng si logatur d furione dy negaby extentiq verum
e si v logatur d furione dy positiby falsum e. ex qo fit furiony adequa
syptam nyq pure sed dari q sed dari n pt n extentia Dei q in instanti
et extentia q tempore negatur. Due si furio adequate n data qa vace
Dei dicr final 5 finy sonicare n extere modo et extere gestia qzo by
qd gestia erit d modo n e vere titi finy cy Deipa hat qd p h verby finy
ppe sonicatur.

Ad 1o. Dei futura negat transire ad statu potentialitatis ad statu functio-
nis n p decrey efficax Dei sd p illum transity statim fu futura q statim futu-
ro illq p decrety efficax Dei. Dicimus 2o n transit ad statu potentialitatis ad sta-
tu functionis p se ipsam sd dependentem a causa 1a sd vult agit causa 1a in medio
decreto efficati o Tunc decrey efficax transit Dei ad statu futuritionis
Dei: ab eo Dei het functionem ego het extentiam sd ab eo het extentiam
o ab eo het futuritionem sd n ab eo et indifferenti in aut 2o ab eo ut determi-
nato p decrey efficax o in tai decreto stat sa furio Dei.

Ad 2a Lodey indaoluente vorat mou-
mentu qd ipse velvere deneta nam malia fiatis peccat transit ab statu pos-
sibilitatis ad statu futuritionis sd n p se ipsam o p decrey efficax Dei constitu-
ita sa fuia 1a sequptiam q Dei in deo pecaty nep negat ad entere
n pt. Do mam Dei fuia dependente a libertate creata negat transire ad
statu functionis in p decrey efficax Dei n mam, nam sine tai decreto pecaty
transit ad statu functionis n solis qo ad entatp physicam sd ad qo ad gratiam
malliam. Dei fuia dependenti a sua voluntate Dei n transit ad statu futu-
ritionis n p decrety sd desiqo n transit in p decrey fundamentaliter
et causaliter ado mam; fra n mam.

Obi notandy è, decreto in sec. dominum ñ ee decreto efficax p determinatio, sd ee decreto absoluto et inefficax, ut alq volluit, et ee decreto p definitio ut ly suae doctrinae, qd decreto è fundamentum ut ex eo inferatur rem p tempore evenituri habituram extentiam in qo sensu futuritio causalis eorum, quae unde dependent ad eo ly Angel. Hugo Magno Augustino ad mdum et hoc mam probationis sed p se ipam illitative et sed intransit ad statu futuritionis ñ mam fundamentaliter et causaliter ex mam. Sd estimatione st. ab eo fundamentaliter haec rem suam futuritionis ago haec existentiam, sed in idam haec ab experientia quae est

Ad 5. Futuro è vera et realis denominatio quae de praesenti obenit futuro: sd ñ obenit illi ab aliquo instrumento obenit vacua aliqua extrinseca qd de praesenti datur: sd illud exprimuntur qd de praesenti datur ald ñ è via decretis Dei è in tali decreto stat realis futuro. Obi hic respondetur mta 1° ex D. Tha quae dicuntur ad veritatem ar. 1° ad 4 dicente: Praesentia Dei ly h. eternum praesentiam nomen habet qd ad aeternum respicit qui futuro è, ergo autem ad eventum è in praesentia inde Deo mag. sua q. 14 a. 13. Obi 2° a ratione, quam habet vis convertitur futura p. 3 disquisitio amare potest. sd q decretis et determinatione ñ caa ut si disquisitio amare potest.

Hugamenta solvere tenenta sunt multa in praesentione quae Valet diminuere vare aliqa extrinseca obenire ab objecto. De ioitr mum ñ obenit illi ab intuito adgate et ly tetu qd dat futuro Dominum mdate et ly potiny illa ñ ma. q ly futuro dicat e praesentia obi, qd illi è intrinsecum vare e praesentia futuro è mdatge in causa sbo. Ad 2 q. vacua minus dur crainqua Dv. Thas dicit ee in praesenti ñ ee futuro ny facilo obi, sd solly fundamentale ñ in tai tudine pendat è ois futuro fundamentalis eorum qa unde ad eo pendet. Ad 3 q dico q determinatio in caa extrinsece disquisitio futuro amare potest intrinsece v disquisitio q extentia habenit ng lt pelo qi haec extentia nisi tm enit exprae Impone segeti erit futuro.

Ad 4. Nyc vere dicit Anxpto è futuro: o nyc dati ñ qd futuro è. sd nyc ñ dati extentia habenit: o dati extentia ñ dita futuro. Sed nyc è vera dicere Anxpto è futuro o nyc erit Petrus illo iudicio. sd veritas illo judy è quidam contrio ly extentia Anxpti: o nyc dati tais cuneo. sd contrio qa nyc dati ñ existit in Petro dezo in tai decreto existit futuro. Sed Petrus et judio ñ verificari ee vera sed Anxpto verificatur ee futuro sd veritas è aliqd de praesenti futuro è aliqd de praesenti.

C. 2 mg vere dicit Anxpto è futuro septo lie abte et q stady ñ alternative dicuntur nam ut Philosophi dicebamus vaby è aliqto Deae qcati extralitis ap qia sentio tione et extrinseca ad aliqd lacipdam ad in hacy potione Deae è mutatio ee fatera respecta in eo vaby è ñ significat Phy ee ny Deae p dicati multo diuenat, et significat Phy fuisse et mte ñ ee idam suo mte dicendi è d futuro. Ad 3 q. o fuanp deo sequipe exit adgte veritas illa judy ñ ogam mdatge ado ong, nq veras valeant ex dñ et ap o bo unio ly aby ad ñ extat phyte nyt phyte extere adgata veras illa ly ex qq hel ad q. estimamy.

Ad 6° veras hs ad Anxpto è fuq è infallibil correo ag ly extentia Anxpti sdhq veras dari d praesenti: o d dari infallibil veras unexa ly extentia Anxpti: et veras illa alto è fuw Anxpti: o d praesenti dari, sd ñ dari d praesenti extentia Anxpti: q extentia nostrae illuno Quaes. 2a

Quid de futuribus idiomata sentenda sit.

Cum ad ea quae diximus de futuro ab Dientiae Dei futuribus sunt illorum in visione indeo efficaci praedeterminando Dei. Contra multitudinem Theologi quae dicunt illa dicuntur indeterminata et contingentia ab extrinseco et sic dicunt sed ab obtrudo vacuo

Sed ad ea quae dicuntur futuribus idiomata sunt in deo efficaci Dei nec opposito pena hiatus è idiomate futuro ad stulto, et non abusive ut Theologi dicunt; h nuy è sly è. Sharg. dicit potius ad è pena intellect futuro idiomata alicuius obli tale obly pena è bigenere è idiomate futuro de vere è pena dari in Deo dicuntur efficaci pena ingostat futuro idiomata illi; et spiritus è stulte dicunt pena dicuntur futura. Explicando hoc opposito pena hiatus è cognita abetero nyt ad è vera pena è stulte, qa pena extit abetero negatio dicta de tali pena, d qa substit cognita: sd pena extit in deo dicuntur qa pena substit futura: et pena è stulte dicunt futura abetero.

Sed fidency qa tale ñ abetero, imo nec è intelligere opto lie pena è stulte: hanc qa futuri includit ñ ad è esse hanc qa ut patet ex S. Aug. sepe è ñ è futuro. Quod docuit Dn. Sh. q. 14 dexte est S. ad 63 dicendy inqd odit odo futuro in omny è futuro ñ è substitio plenitudy in omnibus hominibus, sed ordy è ñ è veritate plenitudinis futuri sed è veritate mentis: ex angelis Aug. et D. Thoe futuro, qa tale ñ ad nec insu pena è

et dicendo dicit quod quando sit creatura

Dicendum quod futura non dicuntur
in quantum sunt tale praesentia. Contra hoc quod futura non in
tendo esse sunt sed in Dei intellectu. Nam in praedictis haec quae adhuc
non sunt, futura dicuntur in quantum habent quod adhuc
non sunt futura: sed scia non
non sunt futura res: et praesentia non intellectu res sunt futura. Illa autem quae scia
in illo et dicuntur cognoscit futura res, et aliquid ceo dicitur cognoscere. Quia scia
in aliquo supponit futuram rem quae affirmat: non est enim potuerunt dicere in e
sola practica, sed speculativa et alia dicuntur futura, et in neque scia ipsa non sunt
a priori ex res futura, quia ex Sanctorum Patrum loquitur et futura sunt a priori
et scia res futura et non dicuntur scia: ideo enim et stabilis et specialis et actu.

Dicendum quod futura dicuntur sunt intellectu
tale quia et dicit, et non quod habuerit praesentia dicit. Hoc est quod intellectus
futura dicuntur sunt tale quia esse affirmat, praesentia quia affirmat futura dicuntur, et
praesentia quia affirmat futura dicuntur ex esse affirmat res non et subtale dicit
habuerunt ea. Quia quia et dicit et non quod habet intellectu sunt futura dicuntur. Illa
non ergo et illa quae non explicantur quia non vocantur archio A. quantum et in
quia non affirmat aliquid in esse quia habet res si ponatur archio A.

Notandum tria
secundum quod futura dicuntur in affirmatione extra quae erunt, et extra quae sunt, quia nequam
ponit illa, nec ponit ea extra res, res in dicit dicuntur futura non quia sunt
non est bonum Sed Augustinus et Boetius et Sedes quia non futura dicunt quae nequam est
et quia habet extra res quae sunt et extra quae sunt in ab extra quae erunt
non dicuntur sunt futura, et ab extra quae sunt late et sunt futura.

Ad 1 res sunt dicuntur
futura a Deo sunt et dicuntur futura: et propter hoc futura dicuntur a Deo dicuntur:
illa futura dicuntur sunt potest, secundum esse Dei. Nam illa habet res et dicuntur
futura, et ipso hoc futura dicuntur a Deo. et prius prior a Deo sunt et a Deo
amabile. Ergo res et dicuntur futura a creatura: et et sunt Deo. Et ea tua
aperte: et non a Deo manet aut stingens res et futura; non stingens a deo
nisi sit integra aperta et ut Deo sit quia integra et certa est: et a Deo sunt.

Dicunt magi aliqui res et dicuntur futura
a Deo sunt ab et sunt, non magis a Deo sunt et dicuntur illa et Deo

sunt praedicata dicit, sed dicuntur et sunt sit et non magis et Deo sunt et dicuntur
et dicuntur futura et dicuntur praedicata dicit haeret in ab et aliquid res sunt ab et non
exercitus quia dicuntur sunt, non et Deo sunt et non et quia res quae et non
sunt et dicuntur et quia res quae et non et Deo sunt et non et quia res quae et non
et Deo decernit et quia res quae et non et Deo sunt et non et quia res quae et non
et Deo sunt et non

[illegible] dicat ex illo porro si deus quomodo [illegible] dentur et substantiam. Contra

Consequenter dicendum rationes: ad primum concedit dicendum quod, non cogit: quia ut termini [illegible] substantia sunt indeterminata [illegible] quod concedit ut materia indeterminata dicitur, non cogit quod substantia primum non sit aliquid physice existens sub ratione quidditatis existens indeterminata dicitur sicut Deus. Et hoc ad primum patet quod deus cum ponitur esse substantia prima quia sub medio sit; quia cum ipsum non dicitur aliquid absolute aliquid differentiative, idem erit aliquid quod sub medio sit ponitur quod substantia intrinseca et extrinseca res.

Quaest. 3a

De stimgentia intrinca, et extrinca rerum

Sed adhuc adhuc stimgens consistit quid sit existit ab illo ut potest ab illo non existere: Ceterum quia id quaerit, tum accursus plus [illegible], tum ab opus [illegible] diversis distinguitur a stimgentia, alia vero opus intrinca et extrinca stimgentia sit extrinseca quarto [illegible] Certum est quia omnis creatus substantia inficit de ente naturae et ente specie, id est omnis naturae nego differre, et omnis species vero [illegible] non existere, Cum omnis creatus et potest esse ut differat ab ente possibile, et potest differre ut differat ab ente naturae, et potest esse et potest differre et sit ei stimgens; Cum omnis creatus substantia stimgens.

Et hic dicendum quod dicunt ad argumentum non existentia excludit intrinca res stimgentia? Ratio quia certum est stimgentia esse possibile quia est in extra res: imo esse et intrinsecum naturae inficit extra non extra: nam hominem non tyrannum [illegible] esse et non esse, quantum ad esse, non sed differre potest: Cum omnis stimgens naturae inficit aliquid extremum sub determinatione. Certum est quia omnes excludere aliquam dicunt ad argumentum: nam plus est distantia esse, ut temporaneus differre quia est stimgens: Cum hanc solum stimgens excludit omnis stimgens.

Sed vero intrinca res stimgentia excludit quia dicunt ab ente substantia possibile alienum opposita hoc pertinet. Hoc ad extrinsecum sed quia substantia dicunt ad argumentum Redit ab ente substantia possibile sed [illegible] et quia substantia dicunt ad argumentum Redit substantia possibile existit ad [illegible] quia substantia dicunt destruit omnis stimgens quia includit non existit et non existit: Quamvis dicunt quia excludit intrinca res stimgentia.

Ergo sit substantiam

stimgentia quia substantia dicere quia dicunt indicium ad argumentum dicunt et ad non existentia dicunt quia stimgentia indicium et indicium distinguitur ab ente naturae, quia dicunt ad argumentum et ab ente possibile quia dicunt ad non existentia. Quare et excludunt dicunt quia quia ad argumentum dicunt, quia dicit necessitas ens et substantia ad argumentum et excludit dicunt ad argumentum ex suppose quia dicunt dicunt substantia et quia. Quod philosophi docuerunt et theologi omnes ex. Ultimo dicunt. Omne ens quod est quia quod est et non est quia quod non est necesse est; sed non ideo est quia necesse est, nec quia non est necesse non est. Non enim est ergo est quia necesse est quia est, et substantia ex necessitate est.

Sed dicis: si stimgens opponit naturae, sic naturae opponit stimgentia sed quia est substantia stimgens et est natura ex suppose: Et quia est substantia natura et est stimgens ex suppose. Sed ergo quia natura substantia est et non opponit differre ut Et natura potest esse stimgens ex suppose dicunt in aliqua vera suppose et non extra et potest non extra et Et talis vera suppose destruit ipsa natura substantia, ideo substantia natura nec quia est stimgens ex suppose: et id stimgens ex includit potest esse et potest non esse et potest stimgentia ex an exstat: ex Et ex exstat si in possibilis ex non est, ideo tunc stimgens an exstat nunc ipsum et 2m quia excludit non existit, quia excludit non necessitas 2m quia et ex suppose.

Hic 2o indicium stimgentis, sic quia est esse et non esse tunc est non est proprium physicum, sed logicum; et hoc quia potest physica natura ipsum ad ex non dicitur ex physice fluunt in illis: si extra esse ex 2m illud quia non est in dicta ab entitate: Et talis potest non physica, si loquitur ex; stimgentia extrinca, quia dicunt quia possit esse dare, et non dare extra res, si enim dicitur dicunt extra cognoscile aqua et esse possibile possibile ex reductive, sic et dicunt extra stimgens primum aqua quia simpliciter. Verum quia multiplex ea et multiplex videntur et: ideo et multiplex stimgentia dicuntur; nam alia est ea 1a alia 2a alia tertia natura alia, alia prima, alia remota, alia in ea 1a, alia et in ea 2a.

Si enim quaerit esse ad ex natura in ea 1a primum est stimgentia, si distinguitur ad ex, nam ea natura in ea 1a primo est distinta ad operandum Et in ea distinta ad esse, nego esse hanc stimgentia; Et in ea ea non est stimgens, si et quaerit ad ex natura 2m se et distinguitur ab ea 1a primo aliquid stimgentia et esse quia ea natura tunc sicut non est distinta ad operandum Et ex ea non habet dicunt ab illa nego esse dicunt dicunt et stimgens, si et quaerit ad ex tunc possit esse prima operari ab illa dicit stimgens, quia ex ea tunc non habet dicunt et sed indicium ad esse et ab illa dicunt esse stimgens.

Ergo videtur esse non posse duarum rerum ea
dem vita aliquam, sed unam aliquam gradum vitae ignis non stringens, et duarum
vitarum et agentis sine applicantis longe stringens, et indurat. Hanc doctrinam
ut dicit D. Th. ad explicandum continuum et tamen esse ut a Deo procedat va
leat, et ejus durare sicut reliquae, esse tamen, sed non in eadem vita nullus haereditarius
et magnitudo in sua ut durare sicut ut ipse poterit omnis ipse a Deo coronatur.
Inde autem haec duarum suffecit ut sicut Dei dicat.

Unde infertur 1° esse durare in
suo cui et esse inse durare; quia si cui esse durare ad esse, et esse extra et durare ei
esse esse extra et esse inse durare: et esse durare in cui et esse inse durare. Infertur 2°
esse inse durare non dicit esse durare in cui, nam esse quae esse quod esse inse durare:
esse non esse durare in cui, quia ut potest esse esse indifferens. Et. Dortim. haec sumit ab Alo
Bre 1. 2 habentes cap. 66 dicente: Stringens omnino differat 2um quod unique esse
in sua cui: stringens enim sic in sua cui esse, ut non esse extra potest. Nam autem non potest
non esse ex sua cui. 2um autem quod idem quod omni inse esse non differat quantum ad esse, quia in
stringenti 2um id quod incipit non esse et non esse id dicit.

Infertur 3°. Ergo esse Shostarum prius
abindifferentes quo ad illi non esse durare: nam si prius et illi esse indifferens sed
aliquo tamen esse esse quae inse durare esse quam habet a prio: et non inse durare
omni abindifferentes quatenus indifferens quae illius et dominium. Haec omnia non autem
decorum quia non inse durare extra habet inse prio indifferens: Inprio in quantum
durationis aliquae quae includit non aliquam durationem aliquam et quam non in
differens adhuc aliquam: sed in prio ut prime potest aliquam quae constituit quae est
eternitas Dei aeternae S. Th. Refecta Shostarum sua ratione.

Quaest. 1ª

An futura coexistant eternitati Dei aeternae

Sect. 1ª

Refecta Shostarum ratione nostra eligitur.

Shostae ut dicunt futuram futurum adstruit esse Cajetano adversantibus 1um dicit futuram physice coexistere eternitati Dei aeternae in
quod Deo ex gratia tamen indigentia magna sua ut ab ipso Deo coronatur dicit:
nam esse eternitas Dei et tota sed ex ad instantia eternitatis coexistit futuro (nempe
ipsum quod existit) et est illi physice et contra nunquam est illi aeternae physice et in

coexistere. quam ergo ideo clarum ex angue D. Shae indicent Sancti Sonet 10 dicere
ne non pudeat quae sit Abb. contrariae alternatae et hoc ipsa secundum quae quantitatis
apponere naturae, et deus medicinam intellectum non habent.

Ex ipsa tessera certum est
futura aeternae coexistere Deo prae oculis et intendit quod Deus illa cognovit et
Nunc dicunt sicut Deo intendit et contra: quare ex tota dicitur decisa cum coex
ty physice et realis futurorum eternitati Dei aeternae, antecedit ideo et pugnat illae et
fendit Sonetus ap. 1. d. 5. ut D. Shae computores eos appellet quod nunc dicere
tentent.

Sed ne in alis gloriae et magnae D. Shae inclitae bonae Sonetus passum
dat Egidius Card. Claramonensis Augustinianae familiae scriptorum Ecclesiae Lecg
et parisiis Ancti Th. audituing quod indifferentia reconciliatores Ancti Thi cuiusque
hoc habet 1. parte art. 3. Et his quae quod Thomas non intelligebat (quae illi ponunt
sibi et illi) quae ex sibi invicem succedunt integrae in nunc quae in coexistit Deo
inestimabile et ab omni scientia eternitatis intuentur, et sic ora dicunt sibi pecunia
tum.

Ne in modestissimus Sonetus agnus extraneus vobis onerosum habet
substinent Silvestrum Shostae in statu quo dicit. Ab dicente. ad quaenda istae
(longe et physica futurorum quae contra aeternae) non adducunt in dua D. Shae. Et a
nunc mandabile ad Sty Sh. dolnent uno ebo hae opinione fundare omnes quae
experiri se non potest imaginari et intellectum ex quo les At coexistit ante quam existunt
et quae sit praeter ante quam fiant. Haec duo quod ut patebit haec opinio non pot
stare ex vobis Sti Shae. Nisi Cajetanus hic quod At. et 13 dicunt locus illi
D. Shae adeo obscurum et pictum, ut nemini videntur sive scripto sive ab
assertione tuam dicere illud: sed Clar. Sonetus mens quae tuam Thomae latet
penetrare valet.

Nam et solum ex Soc. Abb. quae accedit Scotistae Nominales et ex Shostae Eccl. in 1. dist. 38 et Silvestro Sacri palatii M. et fratres
Minoritae non coexistere physice et in eternitate Dei sup. et aeternae. Nisi 1. quod physice
esse et in non existit nego physice et in alteri coexistere; sed futura stringentia et
non existit physice et in aeternae: et futura stringentia non coexistit physice et in
eternitate Dei aeternae. Nam et fide certa, quae creatura non existit aeternae. Nam et
tat, quia physice et realis coexistunt duarum et physice et realis extra illum: et quoties

ñ dat physica ed realis extra, dara neqd physica ed realis creatur.

Secundo ulterius fundam: Ratio ratio Nicolai Martinez, ex fidei ratione, nempe Deus existit ante omnem mundum exterius: ergo sic argumentor: ergo extat ante omnem mundum physice extra, extat ergo mundus ñ extat physice; sed sequitur mundus physice exterior quando ipse ñ extat physice: Et sequitur mundus physice extra ergo ante Deus physice, ante mundum: sed ergo Deus physice extat ante mundum, mundus creatus physice Deus: Et mundo extat physice ergo physice ñ extat.

Cons solutio ex futuro esse extra physice ed ñ Deus ñ immensum creata ed propria, sed in mensura aliena ed dana: nam Thomistae duplici patet futura esse ed mensuram, 1º primum creatum ed propriam impropre dicunt; 2º per mundum Deus, ergo ex mensura aliena, ed locus illius futura physice Creatur Deo aeterno. Contra 1º et futura physice ñ ed propria et sunt per mundum tamen per aliena mensura et ñ. 2º ñ ex ad he nam in sti nomine d physica realis ed ab futuro creata. 3º mundus sustinere ñ valet, nam quin ex usque ed ñ productus, neque ab longe physice ed ñ extra: sed futura ñ sit physice ed ñ productus productus aeterno: Et 2a

Contra 2º nulla species Dei ut dicunt creas physice existens aeterno: Et nulla species Dei ut illas dicunt creare physice dicunt aeterno. Cons stat 1º quia qd physice ñ extat, neque physice ed ñ dicunt cum chaos Dei extra sequat. 2º quia fa neque subito in capacem fabricae suae dicunt; sed qd ñ extat physice ed ñ ex capax dicunt physice ed ñ dicunt: Et

Contra 3: Et scire velim in propria futuram mensuram ut dicit creatus et in creatus? Nam sed Catholice loquendo, neque ex qd increatus alius est Deus, ed dicit cum increata mensura ed propria futuram physice ed ñ extat aeterno, sequitur ergo futura physice ed ñ extra aeterno in propria mensura. Restat Et in mensura propria futuram ex dicit creatus. Exponitur argumento.

Mensura propria ed creata futuram physice extat aeterno: Et futura quia aeterno coexistit propriae mensurae physice ed ñ extat aeterno in propria mensura. Nam cum ex futuro physice extat aeterno locus aeternitas Dei: sed mensura propria ed creata futuram ex futura: Et physice extat aeterno locus aeternitas Dei. Et alius extat dicit futurum qd physice ed ñ ñ coextat, aeterno per aeternitatem tamen per aliena mensura. Nunc 1º Et cum ideo futura ñ coexistit aeterno in propria mensura, quia ñ dicunt physice aeterno propria mensura futuram. Et aeterno dat physice propria mensura futuram locus aeternitas Dei, et dicunt mensuram:

Et futura physice extra aeterno in propria ed creata ipsum mensura.

Probatur 2º nam: sicut immensitas Dei ex tota sed ed mensura superior hic dimensionis creatae, sic immensitas Dei se habet hic percentis creatae ed sit aeternitas secum adducunt ceteris dicunt dicendi, sic immensitasse cum adducunt ceteris mundi ejusdem in loco: ed sit aeternitas ex mensura propria Dei ed diuinae aliena, sic praeter se habet immensitas; sed et immensitas ex tota sed secum adducunt aeterni non ejusdem in loco tamen propria mensura Dei ed aliena creatum ñ potest qd creatura aliquem bi illi coexistere ex immensa ed ubique coexistere: Et neque immensitas Dei potest qd futura sit aeterno. Quorum ratio est, quia ex aeternitas quam immensitas ñ est ratio finis dicunt cum sit ex finis in loco, aut tempori coexistere.

Hanc paritatem privatim indicat Soneto, sed non obiectionem solutionem ab eo audire velim: Nam in Joannes ad 10 Thomae 1 p. q. 10 a 5 ut et immensitatem in caeteris rebus illas ad se trahendo, ed mundi immutabile mensuando, sed per stacty ad extra illas immutare insuo loco, ed propria mensura: aeternitatem ed mensuranae ebta mundi immutabili illa ad se trahendo, ed non per stacty ad extra.

Sed 2a: sicut immensitas est mensura indibilis ed infinita rerum locata non sic aeternitas est mensura infinita ed indivisibilis rerum extentis ed durantis, sed immensitas et infinita, ed indivisibilis, neqd res creatas mensuranae mundi immutabile trahendo illas ad se sed per stacty ad extra illas propria mensura immutat: Et aeternitas et infinita ed indivisibilis, neque mundi immutabile mensuranae futura illae trahendo ad se sed per stacty ad extra in propria mensura illa immutat. Et certe qd immensitas diversit a aeternitate dicendum.

Sed dices aeternitas ora sed possidere per se immensitatem. Sed cum aeternitas ed ñ immensitas ora sed possidet, cum utraque est indivisibilis ed tota sed. Praeterea si immensitas aliquid propriae aliqua successione comet creatis, quae successio in se habet exist immensitatis Dei, sed per se creatum, Et aeternitas successione comet illi aliquid propriae qa successio in se habet exist aeternitatis, sed exist dicunt creatis. S. Th. nro solet.

Sect. 2
Thomistarum argumentum solvitur.

Ano 1º ex Arn 2º Sh. 1º p. q. 14 art. 13 in corpore dicente: Quod ora quae si impropre et Deo aeterno percentia ñ sed ea locum, quia sit locus rerum apud se percentes, ut qdq dicunt, sed quia est naturae fere aeterno supra quod in mensura percentialiter et 1º nocentes cap. 66 ait: sed qd in quacumque fit generatione, coexistit aeterno, quasi immediate

Et futura physice extra aeterno in propria ed creata ipsum mensura.

Probatur 2º nam: sicut immensitas Dei ex tota sed ed mensura superior hic dimensionis creatae, sic immensitas Dei se habet hic percentis creatae ed sit aeternitas secum adducunt ceteris dicunt dicendi, sic immensitasse cum adducunt ceteris mundi ejusdem in loco: ed sit aeternitas ex mensura propria Dei ed diuinae aliena, sic praeter se habet immensitas; sed et immensitas ex tota sed secum adducunt aeterni non ejusdem in loco tamen propria mensura Dei ed aliena creatum ñ potest qd creatura aliquem bi illi coexistere ex immensa ed ubique coexistere: Et neque immensitas Dei potest qd futura sit aeterno. Quorum ratio est, quia ex aeternitas quam immensitas ñ est ratio finis dicunt cum sit ex finis in loco, aut tempori coexistere.

Hanc paritatem privatim indicat Soneto, sed non obiectionem solutionem ab eo audire velim: Nam in Joannes ad 10 Thomae 1 p. q. 10 a 5 ut et immensitatem in caeteris rebus illas ad se trahendo, ed mundi immutabile mensuando, sed per stacty ad extra illas immutare insuo loco, ed propria mensura: aeternitatem ed mensuranae ebta mundi immutabili illa ad se trahendo, ed non per stacty ad extra.

Sed 2a: sicut immensitas est mensura indibilis ed infinita rerum locata non sic aeternitas est mensura infinita ed indivisibilis rerum extentis ed durantis, sed immensitas et infinita, ed indivisibilis, neqd res creatas mensuranae mundi immutabile trahendo illas ad se sed per stacty ad extra illas propria mensura immutat: Et aeternitas et infinita ed indivisibilis, neque mundi immutabile mensuranae futura illae trahendo ad se sed per stacty ad extra in propria mensura illa immutat. Et certe qd immensitas diversit a aeternitate dicendum.

Sed dices aeternitas ora sed possidere per se immensitatem. Sed cum aeternitas ed ñ immensitas ora sed possidet, cum utraque est indivisibilis ed tota sed. Praeterea si immensitas aliquid propriae aliqua successione comet creatis, quae successio in se habet exist immensitatis Dei, sed per se creatum, Et aeternitas successione comet illi aliquid propriae qa successio in se habet exist aeternitatis, sed exist dicunt creatis. S. Th. nro solet.

Sect. 2
Thomistarum argumentum solvitur.

Ano 1º ex Arn 2º Sh. 1º p. q. 14 art. 13 in corpore dicente: Quod ora quae si impropre et Deo aeterno percentia ñ sed ea locum, quia sit locus rerum apud se percentes, ut qdq dicunt, sed quia est naturae fere aeterno supra quod in mensura percentialiter et 1º nocentes cap. 66 ait: sed qd in quacumque fit generatione, coexistit aeterno, quasi immediate

Et in 2° omnino hæc 5ª q. art. 2 incompose de futuris loquitur: Quod omnis præcognio solius Dei est, qui æternus præsentialis est.

Ergo, cum dicit Sanct. D. Th. divina cognitio fieri æternum in futura, quia hæc est Deo præsentia; sed non est præsentia Deo sed intuentia et mere obtinere: et est præsentia physica et non. Nihil pt. hæc quia D. Th. jubet dicere cognitionem fieri in futurum, quia hæc est Deo præsentia; sed non est est intuentia præsentia, quia est idem prius cum objectis cognoscere et eo intuentia prius ipsis: et. Alii arguit Sonetti: ora sit et Deo intuentia præsentia præcognitio, et ideas Veri: et quo Dg. Th. det ora quæ est intuentia in Deo præsentia non sed quia sit Veri Veri sencognitio, loquit de præsentia physica et realis obtinere. Et cum, quia pro præsentia intuentia, et mere obtinere sed dat physica et realis obtinere præsentia.

Hæc est patrona D. Thos. tertia quæ est recte intelligit minorem subjectum; nam in l. loco sed Verdit ea Deo intuentia præsentia quæ intuentur extra, non ibi agit de præsentia quam dicunt in triplex sunt obtus, quod fieri addita, ut sua ipsa extra, et stat ex illa causali, quia ergo intuita fieri æternum sup ora, quod est in insua præsentialis nempe quam sua ipsa habebat. Ut ergo testimonium ut observat P. Ribera et Vegna conjuncta ab Mariella q. 1. p. 43 53 n. 46 legit: Cognitio æternum cum Sto Th. dicerit Cognitio eterna, quod verum non cognitio Deo quia eterna, in tri cognitio æternum sed intuentia ingo. Et testimony eo quod de præsentialis intuendi hæc cognitionis tunc.

Ex his ad hæc Mtri Sanct. D. Th. non mihi et ejus probat, nam pro D. Th. hæc existunt Cra quæ intuentur sed quod Deo præsentia est: præsentia est quia cognoscit, et hæc cognitionis. Ad hæc Mtri Sonetti non cog. quia futura sed mere obtinere præsentia Deo ex duplici titulo: Hæc cognitionis quia cognoscit eo intuentur. Et hæc idea proceditur ut mente, quod sit præsentialis intuendi quam per idea est, est et præsentialis præcognitio.

Ad 2° Deus æternum intuitive cognoscit futura, et intuitio et cognitio Dei, ut physice præsentis; et futura sed physice præsentia æternum. Quia æternitas est mensura superior rebus futuris, sed hæc mensura fuit æternum: et in illa mensura quod æternum fuerunt. Et ad in philosophia certa est ad intuitione, non est nativi quod cognoscit objectis ut physice prius, nam Deus intuitive cognoscit possibilia, quia hæc supposita præsentia, et dicunt verum sed ut pt. sed intuitiva albedinis destructa albedine; ergo pt. falsitas minus; sed adhuc ea sua quia disponuntur et cognitio Dei ut physice præsentis quia tempore non minus ut physice præsentis sed cognitione, non minus. Ad 3ª dicunt minus fuit æternum mensuratus

obtinere certa æternum non minus mensurans obtinere certa successive ex parte eius, non minus et non cog.

Ad 5°: æternitas est mensura instantis et indivisibilis et absque successione designat tempus prius et futurum: et ora quæ sit in tempore illi sed æternum præsentia. Confirm: æternitas est tota sul et indivisibilis; et quod existit æternitate toti æternitati existit: sed futura aliquo existunt æternitate: et toti æternitati existunt; sed existere toti æternitati non nisi existere æternum: et futura existunt æternum in æternitate. Ubi ergo ipsa clare totum quem in immensitate quæ est mensura superior et indivisibilis et in cui illi ubique non existunt.

Consequenter ante discursum rerum absque successione sibi intrinsecus stinet sed tempus, non cog: absque successione sibi extrinsecus non cog; quia æternitas cum sit indivisibilis et carent partibus, neque ex suo successive correspondere eis: at vero cum tempus et diversa creata habent partes successive propter æternitas dicit illi successive correspondere et successive se habere ex tempore et durantis creata. Ad hæc pta ultimum minus, relinquendo, quia dicunt existere toti æternitati, et dicunt existere æternum et æternum. Et est verum, nam cum æternitas sit indivisibilis cum æternitate existere toti æternitati existere debet. Et ante est fatus, quia existere æternum dicit semper æternitate existere, quia fuit et mente futuris, nam Deus ergo æternitas fuit existens ante mundi creationem, quia mundi fuisset sul cum Deo in eo hunc quo erat Deus ante mundi creationem.

Ad 5°: quæ existunt hodie hodierno existunt hodie sul; et quæ existunt cras erunt existunt sul æternum. Non cog disparitas est quia dies hodierna neque existere in alia temporis disparitate. Unde cum eo quod existat dies hodierno recte potest hodie existere et here diuturnum hodierna cum sed hæc illius post existere diei hodierno: at vero æternitas intrinseca Dei existit in omni disparitate temporis quare ea eo quod illi existat in aliqua disparitate temporis non est illi existere in omni disparitate temporis, et mutata non existere æternum.

Ad 5° quod existit æternitate ut semper æternum existit, semper æternum existit: sed futura existunt æternitate ut semper æternum existit: et semper æternum existunt futura. Nihil est quod existit æternitate illi existit ut hanc sunt ejus; sed æternitas ejus est semper æternum existere: et. Ubi clare indicat in immensitate Dei. Directe tu Deo disolo magis quod existit æternitate ut semper et in intra omnia existit æternum existit æternum, non magis: quod existit æternitate ut intra sed semper existit non magis, et sub eadem solutione non minus et cog.

Sed æternitas Dei intra dicit necessitate et durans ut existat disponi

[illegible] d' imaginemur ipsi extrinseco, unde ita se extendit æternitas Dei coexistit ipsi hinc et sit totaliter d' duratio Dei, ut s. sæpe æternitas ang. ita coexistere oblit. pori præcipitis illis ann. intercedit spectat ad successiones durationis temporis æternitatis extremas; quæ ita cum non coexistant æternitati quia dicit ces durationes extrinsecas temporis, idcoque non coexistit ejus abeta nec. quod clare ostendit infinitate Dei, qua explicitis d' dicit necessitate Dei ut ori spatio conet, actualiter autem huic spatio correspondere supponitur præcentia spatii immensitas extrinseca: unde si hic coexistat immensitas in loco A non illic coexistit quia est in eo loco immensitas Dei, ita immensitas quæ unus spatio dicit præcentias spatii, quæ non conet Deus.

Ad 6: quia vel cum res præterita et futura talis non sit vel Dei, et quia aliquando Deo præcentia. Hoc autem ut. ut aliquid est futurum vel Dei necessitate est, quod unus æternitas p. conet et non alteri, sic futurum vel vel conet unitas unus et non alteri, sed æternitas ita potest indifferens non ut p. quæ conet cum quod quæ non conet, et: 1° ita ea quæ si extant necesse est utrique sint extere nec quod unus est futurum vel adhuc; sed si cum extat necesse est sint ex Deo extere: et nequ est futurum vel Dei. 2° Deo in instanti A extes conet et instanti B: et instans B non est futurum vel Dei existens in instanti A. Quod autem Deus in instanti A extes cum hat tota sua æternitate et extes sæp: sed quod est superius extat in instanti B: et Deus in instanti A extes physice conet instanti B.

Nec autem cognoscit, quia Deus ante statuam mundi erat extes, et non erat mundus: et in illo tpe mundus erat posterior duratione vel Dei; sed quia duratione posterius also dicit futurum vel illius: et mundus erat futurum vel Dei. Illa solat, nam ea quod antecedit quia est posterior duratione vel Adami vel illius dicit futurum. Ergo ad 1. phas non mutat quia futurum est quod aliquando non est et erit aliquando: unde si manente æternitate Dei cum aliquando non est, et erit aliquando id suffit et dicunt futura vel Dei.

Ad 2. phas dicunt magis si utrique nario extat unum non est futurum vel alterius, ita magis; si unus extat nario, et aliud extat ut magis non magis: Ergo si phas id quod nario extat non potest dici futurum vel illius quod extat non præsentia: id autem quod ut magis extat, et aliquando non extat et aliquando extat permittit esse futurum vel illius quod nario extat. Ad 3. dicunt ann: Deus in instanti A est intrinsecus suæ æternitatis quia dicunt conet instanti B, ita ann est extrinseci durationis quæ in instanti A conet instanti B non ann, quia duratio instantis B non dat in instanti A. S. 3ª inferunt aliqua ex

Sect. 3ª
Inferunt aliqua ex dictis. ~

Infero 1° Deus mus existens ab physice correspondere cum quæ actualem physice extat non ab aliis: et hæc, quia actualis coexistit duorum supportat actualem extat utrique, sed non dat actualis extra unum quæ mus physice extat, et non alium; et Deus mus physice conet cum quæ actualem extat, et non aliis.

Dices hæc suæ immensitatis Deus quæ prius tempus dit ad principia 1ª sit: et hæc suæ æternitas Deus quæ coexistit Dei ori eterno dit odie cras durare; et cum Deus odie cras durat odio physice conet durationi Crastino. Confirm: æternitas Dei non distat temporaliter adurare antecepti ut odiera durationi; et ab illa temporali indistans; sed quia temporali indistans ab alio illi physice coexistit; et æternitas Dei quæ mus et physice coexistit durationi antecepti. physice

Consequentia non cog, quia locus tamen et d. 5ª præsens sit extat physice, unde hæc immensitatis potest Deus illis sit physice coexistere dies antecedens et Crastino non sit sit physice et ipsi Deus, neque illis sit physice coexistere. Ita quia disunt ann. hæc sua non distant temporaliter, ita ann vide durationis antecepti, non ann, quia distant indistans temporalis durationis simili ab utrique: unde si æternitas Dei hæc suæ non potest distat, nec indistans potest adurare antecepti, in hæc eadem durationis antecepti ita pt temporaliter distans indistans.

Infero 2° quod res præterita, et futura non actualiter physice coexistunt Deo in præsente locuto non dicit præterita et futura vel Deus ipse considerati. et hæc est, quia futurum, et præterita tale dicit præsente locuto vel illius quia actualem coexistit sua existentia: sed Deus ipse considerata non coexistit actualiter existentia Adami, et antecepti, sed præsentia, ut illis coextat, tamen existentia: et primo locuto nec Adamus dicit præterita, nec antecepti dicit futura vel Deus ipse considerati. Quare non dicitur præterita, et futura vel Dei ut existentia in tempore, quia prius extes in tempore coexistit eo in existentia. Unde sui ori principii sit S. Patres, qui vocant res creatas esse futuras, et præteritas vel Dei.

Infero 3° quod æternitas Deus non necessitas exigendi ut ponere tempus non distinct secundum differentias durandi odie et cras. Hæc est, quia odie et cras durare ejusdem duratione succedunt et idem manent; sed æternitas quæ est tota sui et indivisibilis nequ habet partes distantes successivas: et nequ secundum idem durare dicitur durandi odie et cras. quare hæc æternitas Deus sit necessitatem durare ad ipse, et coexistere tempori ex sui præ quod tempus extat. Unde res

hęc dnoie Dei, ac ie extit l durat ē partim intrinsece, ē partim extrinsece a Deo: intrinseco
qua laē ęternitis: extrinsece vero laē durationis adiecte, ē opponitur Deo aeternitati.

Ergo sit hęc tria ē esse fuit in quē d Deo 2ly se
ridezato verum, qa illa sponte succesiuę partis, qa temporis in nego immeta
nte Dei: dicitur tn d Deo fuit aeternitas temporis extrinseci, qa ut sic includit
successiuę partis temporis, qd expresse docuit D. Th. 1 p. q. 10 a. 2 ad 4m: dicens: ad 4m
dicendum qd oba aduersorum temporis tribuit Deo in quantum eius eternitas omni tempori ad
ęquatur, in quantum vero quod pertinet ad partes temporis.

Dicas 1o: eternitas Dei est posse
sime plectitur hęc qa pluraq dicuntur in potentia dei extrinseca, sed durare adhuc ē res
ē pluraq. ē ipsa ergo: Ē eternitas in potentia dei extrinseca, sit adhuc ē res durare. Sa
mari, nō minus qa illa durares applicatur includit successiuę ē duas partes, qę
ē ipsa ē in Deo: qare haē sunt ęqualis, ē eternitas sit ē Deus necessitatis durare
in ei ipsa.

Dicas 2o Ora haē sunt durationis aliq durare, durare, ē duratio: Ē
id hoc est Deus haē sunt eternitas; Nō ergo, qa duratio creata ē applicatur successiuę
ē sit partes in distantes haē qazy est durare, ē correspondere temporis successiuę:
eternitas vero ē indivisibilis, carens partibus, ē totum sul. Vnde haē sunt pē nego Deus trium
ne durares qę successiuę partis temporis?

Inferes 1o: durares creatus proprie loquendo non
extare intrinsece sul in eternitate Dei, et in aliquo B. Thomas, qa durares creatus sul non
se extare, in eternitate Dei, proprie loquendo ē durares correspondere eternitati Dei
absque successione partium: sed durationi adiecta ē Creatura includit successiuę par
tis, ē ordine prioris ē posterioris: Ē hęc durares in extat sul intrinsece, in eternitate
Dei: Sic Fellaces dicunt hoc indivisibile cum sua in duratione intrinsece in eternitate
Dei.

Dicas cū qę adhuc indivisibile durationis creatę sit in
trinsece sul durare; ergo durationes creatę coexistit sit in
divisibile indivisibili eternitatis: Ergo intrinsece sul
in eternitate. Dicendum mag qę adhuc indivisibile durationis finitę ē creatę coexistit intrinsece sit sola
inde, ideo mag qę adhuc durationis increatę ē infinitę coexistit non mag. Et haē qa
durationis creatę sit correspondere indivisibili eternitatis temporis. Vnde cum qę illę durationis coexistit sit in
eo indivisibili ē quatenus sit sul intrinsece: durationis vero increata seu eternitas, ē sit indivisibilis comet
bita temporis successiuę: ideo creatę sit in plurib partibus temporis cum illis successive
correspondere in extra sul intrinsece, qę eternitas coexistit: qd clare videre ē in imagine

late Dei, qę ut sit penetrata cum ipsa ęternitate creata, in ideo ęternitas creatę sit intrinsece
penetrare. Dp. 6 d scia ab Dei conscitiua, qd an Deus certe ē futura
in ęternitate ab.

Disp. 6a
De scia absoluta Dei circa futura.
Quęst. 1a
An Deus certe et infallibiliter cognoscat futura contingentia ab.

Explicata ratione futuritatis ē contingentia futurorum scilicet proxima
mate conditionata: qę scia Deus ita dicit in quo sit libera eo pacto qo aut ing vocatis
sit futuri, sed qę cum Deus ab ęternitate creaturas plures quot earum scilicet habet Deus hanc
ē nō. Hanc scilicet Deus videre, ita certę ē ut Sanctus Aug. lib. 5 d Ciuitate Dei
cap. 9 dicat: Quisquis Deum ē nasse futurorum ęqualiter omnia ignorare, stulte in
hanc insania cadit apud Cicerone lib. 5 d natura Deorum derivatur modi: Deus ē. Cicero
ita lib. Ethicorum Aristoteles ē Stoicorum Mahometani in insania posuerunt omnia in alterius mag
insania ore idem fecit ē Boyce, mayr tn fallibilis futurorum notitia here, qę est Aris
tes Dmetth. cap. Logi: ęqdem melius ē in videre, quam videre. Et Stoici alię Aris
tę ab libertate disputare velit.

Concludo tn sit simpla ē Dei certa ē infallibilis compre
hensio futurorum quam Deus habet Sic Ps. ex scripturae testimonio, qę Sanctus
dicit: sapientia ē futurorum existimat:: Signa ē monstra scit ante eum fiant ē et ē dicunt
mysteria temporum ē saeculorum. Et Ecclesiastes dicit: considerate qę futura sit in tempo ē scientia
prudentis. ē Daniel. 13: Deus eterne qui nostri ora ante quam fiant; sed in his in
agit d cognitione rectitudinis, sed d notitia certa ē infallibili; Deus certe ē infallibiliter
cognoscit futura. Non stat ly qa cognitio rectitudinis sit potest falsitatis expulsa ē
Deus indicium, ly sed qa extatis cognitione in rationem Dei ē qa rectitudinis futu
ra noscit.

Hanc veritatem naturalem ē monstrari potest indicant Ps. Sanctus dp. 30 me
th. s. 6 Scotus dp. 20 s. 1a Durandus dp. 46 s. 1a Villa d. 1. dp. 11 qu. 1 d scia
Nicolaus Martinez Dictum 3a p. 5 s. 1a ē alij pp. Nominales Dei. Sergius dp. 6
n. 3o indicant nulla haē naturali ad d monstrari potest, ē ipse scilicet Ant. Thomas
ē Mag. Aug. lib. in mecato, qui dicit ab difficilissimum ē modis cognoscendi futura
expo in inferi haē nati in gbari Dei cognoscere futura: qui haē nati gbat

Deinde perfectissima, et in omnibus libris mysterium huiusmodi inventabile est.

Probat 3.: Deus est perfectissimus, quo nil melius excogitari potest: et Deo repugnat esse simpliciter simplex: sed esset methaphysice necessitatis cognoscere futuras et per se simpliciter simplex: et ita certum est Deum se quidem necessitatis certo et infallibiliter cognoscere quae futura sunt. Nisi ergo certum quod simpliciter cognoscere quae sunt immediate ex suppositione ordinis, et cognoscere quae immediate fuerunt ex suppositione quod fuerint, per se simpliciter simplex: et cognoscere quae futura sunt ex suppositione quod futura sint, per se simpliciter simplex. Confirmatur haec cognitio simpliciter Dei et utroque per se simpliciter simplex; sed Deus cognoscit simpliciter quae futura sunt, et haec cognitio simpliciter Dei est; ergo Deus cognoscit per se simpliciter simplex Deus necessitatem.

Deinde Deus simpliciter cognoscit ea quae futura sunt, quia sunt in ordine divino, ex quo necessitatis cognoscere ea Deus simpliciter opposita Deo, sicut ita, quae non sunt futura in ordine divino, quae necessitatem et Deus cognoscere: sed futura quae Deus futura sunt Deus ostendit: et non simpliciter plures incognitas dicunt Deo simpliciter illa cognoscit, quae necessitatem et Deus cognoscere.

Probatur 2.: quia Deus distinctae Deus inse a Deo cognoscit ea Deus, et quia distinctae sibi inse a Deo cognoscit ea sibi: sed utrumque supposito Ex quinque in hinsti B te distinctae Deus et distinctae sibi inse; et Deus simpliciter cognoscit ea distinctae Deus et ea distinctae sibi. Nisi et ubique huius supposito Ex quinque in hinsti B te distinctae Deus et distinctae sibi inse, et quia Deus simpliciter cognoscit ea distinctae Deus et ea distinctae sibi. Sed quia hanc laois symmetria ab eo prius ne laudemus nolo addere tamen; et ex Deus et supposito ubique est in 5 pos et distinctae Deus et distinctae sibi.

Probatur 3.: si Deus non cognoscit simpliciter futura tota contingentia, maxime quia ea in anteriore priorum: distinctae futurum et brevi futurum et nullae ordinis et ipsarum. Nisi et distinctae futuras breve accipiunt eo ordine et supposito et hinsti ingo et futuri posito et omnia nec, hec enim distinctae transcendit aeternitas imaginabiles; ut quia et, posito et omnia nec, et quia et nec, posito nec omnia. Exemplo sic: patet ut transgressus et Deus scoositatis et nulla ratio dei repugnat: sed et distinctae inse, nec explicatur, et patet transcendere et hinc sine hinc sine et hinc et

sine nodo: et et distinctae inse non opponit et hinc et distinctae.

Contra hanc veritatem sitet Theologi certe duo si mentem capita aliquem exposuerunt Dei, et ea pseudo eius aliud: ne et Deus simpliciter omnia quod sit et dubio, negligentiam vacuum: sed fide futuro hinc ut et fuit et variaret cognitio Dei, et alius aeternitas. Et exposuerunt eiusdem sic eorum: et totus hinc et ab ente ponere et imponere sui eius; sed si Deus simpliciter cognoscat omnia ea futura, totus non et illi omittere, aliis post scientiam Dei falsitatem et existere, et dicit eius non opponit simpliciter scientia Dei. Haec et potissima capita, quae Bexp solunt et quae in opere non sed solum. 2.: Dum ab ista scientia Dei opponat et hinc mori eius S.t quae sita media explicat.

Quest. 2.

An ab ista scientia Dei opponatur cum libertate nostra actus

Sect. 1.

Questio concordia explicatur

Libertatis et scientia Dei nondum indagatum quam catholicis non nulla, ea omnibus modis ut ipsa et dictis Nominalibus, in explicatis Ockhamis et Scotistis non tempore simpliciter opposita, et Ill.mus Lometo in opposita et scientia divina futurorum. Et lectio hoc schola duplici prio nitit, aliud et scientia divina in eo et libertas quas dicit sed mere speculative sed haec ab tante Sanctorum Patrum sui, in ideo lectio et quae Deus illas dicit et, sed potest lectio aliquando videri a Deo quinque sit; et non divina scientia suo modo et dimidia posterior libertas extra. Aliud vero et scientia divina omnibus eternis et simpliciter spectatis actu, et et opposita hinc ponere et imponere per Haec hinc posterioris spectatis pot nequeunt aliquando in ea scientia notia et sui.

Et ut demonstrat 1.o scientia Dei opponi et hinc mori et. quidquid supponit futuri sui in intellectu hinc et futuri, et et in opposita et captia Dei: sed scientia Dei dum intellectu hinc illis supponit futuri: et et in opposita et captia tali et in tollit eorum hinc. Nisi et certa, et intuitu quo hinc video eadem et tollit et hinc, ut cedat, et in cedat, quia ipsum cedere supponit tamquam sui dimidium et in intuitu ille in opposita et captia cohorum. Nisi et dicat, quia non ideo quo et futuro, quia Deus illa cognoscit; sed quia, ideo Deus cognoscit et et futuri quia futuro et: Dicit et dicit et dicit et illi supponit ipsum et hinc sui dimidium.

Dicet et ad quod Deus dicit et infallibile sed cognoscit et necessitatem

a cognitione Dei: sed nec ex futuris Deus dicitur ad illorum cognitionem. Ergo necessitas a cognitione Dei. Maior, et certa, nec ad dicitur ad cognitionem et ipsorum cognitionem, quia quod necessitatem in potest cognitione. Minor quod Deus et esse indifferens ut cognoscat ex posito quam ut potia ex existente: utrique enim ex se cognoscere potest. Et obliquum dicitur ut posito illorum cognoscat ex existere quam eius omnipotentia; sed non dicitur esse quia illud non est fieri: Et dicitur directa ex, ex posito existit plebitio cum omnis omissio. Quae nota insuper in Beda lib. geog. tomo 8 q. 13 diges: quod Creavit nos Deus, ut nobis sibi in vita aeterna obtenere. Absit, ut posito nos creaverimus Deus, ut nos molos vitaret.

Demonstrat 2 ex ipsa veritate: mera speculatio alicuius obiecti non [illegible] ipsum obiectum, nec illud fit aliter ac accidit si non cognoscerent: sed prescia Dei dicitur actibus tantum est mera illorum speculatio: non immutat illorum ingenium, nec illos fit aliter ac accidit si non cognoscerent; sed si non cognoscerent a Deo [illegible] esset intelligere ab illis a vobis creatis: Et Deus illos praenovit absque ulla futuritate: Et prescia Dei obstinato non destruit, sed potius cum eorum libertate intelligere.

Demonstrat 3 fidelis notitia de futuro libero non impedit quod futuritas libera fuerit certa ex parte: Et fidelis notitia de futuro non impedit quod libera non erit futura. Patet coa, illa fidelis notitia non impedit libertatem futuri; quia non immutat modum operandi, sed prescientia illum respicientem, sed notitia de futuro non immutat ullum modum operandi, sed illum prae respicientem: Et non impedit libertatem futuri. Nec valet dicere esse de futuro plenario supponere res obiectum, non ubique de futuro quia illud antecedit, non impedit, quia fidelis scientia de futuro obstinato tantum antecedit syllogismum futuri, cum non illum. Haec demonstrat Suprem ex S. Thom. lib. 3 Sthio notio cap. 4 dicente: et tunemonia tuam cogis facta est quae praeviderit, sic Deus prescia suum non cogit facere dare futuritatem sed solum eam agnoscit.

Sect. 2a

Solvuntur argumenta.

Ad 1 cum hanc sic ponens: scientia Dei de futuro non fit causa mechi cum sui futuri, ut repugnet libertati cum omnis esse 2. Et nota hic scientia Dei nec dari omnino 2: sed haec scientia Dei fuit obstinato: Et obstinato non potest esse omne 2. Et talis scientia impedit libertatem 2. Dicitur haec esse quia antecedit 2 et ex parte ex omne 2 quia fidelis fuit impedit libertatem 2: sed prescientia Dei antecedit 2

specialis obstinato et 2 non ponere, et impossibile cum omne illis, et illis fidelis infinita. Et impedit libertatem 2.

Quae dicitur creata, nec omittere 2 in sui potentia Dei de sui; alias poterit falsificare scientia Dei: sed nec potest omittere 2 in sui divisio secundum; Et nullo modo potest omittere 2. Probatur minor scientia Dei de futuro est obstinato, et dicitur esse impossibile; si quod existit impossibile nec fuerit obstinato quod obstinato fuit: Et dicitur nequid facere sui divini sui ex parte obstinato ut impossibile omittat 2.

Secundo notanda est cum Sco. dicitur cum necessitas omnis et 2 quipse, non necessitas unica qua se habet ex parte ex hi adesse, qua fidelis infert, non advocate creata impedit dicitur talis est necessitas quam induxit potentia ad 2 cum ratione, sed hat ex parte hi et ponat in potestate advocate creata. Necessitas 2 ponis est, quae includit exercitium sui dicitur, et ad tale ex certitudine subsequitur, talis est necessitas omnis obstinato dicitur dicitur ipsum actus non includit ipsum actus. Ergo infert necessitas omnis est inimica libertatis non Dei necessitas 2 quipse.

Extinguitur ratio 1 2 sequitur potentia talis scientia nequid omnis et de dari omnino 2 non actus nequid dari 2 quipse et ex suppose 2 dicitur non non non scientia illa non est causa 2 non induxit necessitatem fidelis omnis sed non quipse, cum aliquo non scientia Dei supponat 2 tamquam sui determinantem. Ad 2 nego ultimum cum dicitur omne quod antecedit alia et fidelis 2 est impossibile cum omne 2 domaci, quod antecedit 2 quod et intelligere non mag, cum Et prescientia Dei 2 quod et intelligere non antecedat 2 non impedit nec destruit libertatem ad omnia 2.

Ad 1 ago adiuncta non duplicem mag; quia 1 votas in sui potentia prescientia Dei non potest omittere 2, quia est necessitas 2 non, et de ipso sui primus, in sui tui divisio scientia potest 2 omittere. Et hoc est quia 2 ex actu procedes dicitur Deus ut posito cognoscat 2 cum dicitur: unde si cum hic nostris dicitur Deus ad scientia de sui, sic potest hic impedire talis scientia in Deo, quia hic potest dicentine, non potest dicere advocate Deus non cognoscit 2, sed posito fieret scientia de dicitur: ergo fit vocis pae fore se sui dicitur. Et pae in sui dicitur dicentiri.

Negabitur ad plenitudinem in dari pae, quia idem de plenitudine in sui potentia, quia votas nequid facere ut plenitudinem non in plenitudine sed non plenitudinem ex suppose quod fuerit: et dicitur plenitudinem pendet a libertate voluntis, et votas ab ipsa facere, nec fuerit plenitudinem, quia ex ab potuerit votas ad illum in ellicere: eo dicere ellicere

in eis Merito: cy Ca idolos ab eo ordo adeo dirnos potuerunt in ellicere aliq; inde
q ab eo ipsis poi fecere ne talis cys Merito.

Ad 5. Ex rua d. minuit, q. ex
ledit dirng le delaois Catholicis cra mais ac bias: ng d facto dat le dellaõ Dei de
peccato Antixpti, ad antixpty pt ab in peccare: Cpt ab ipediue le dellaog Dei
Cnos prudpta possumus dubitare an antixpty ipediturus le dellaog Dei: Cle dellaõ
Dei d facto ex ys in ipsi libertat ng accnsy d peccato futuro Antixpti qd certe repug.

Ad 6m sigd qd at Catholicis aer ung et non
Antixpty sine peccati, Cbt pog ad peccandy, d in peccandy, sc poa ad in pec
candy e poa ad ipedendy scig Dei d le dellaog d peccato, t ad eg fabricandy; C
t dat poa fabricandi, t ipedendi le dellaog Dei.

Ideo Antixpty poe ab eo d ante in pe
care, d poa sistit ipedire scig Dei d le dellaog d peccato futuro: ngpta tn d ex
suppe neq in peccare, qa ngpta, d suppae peccati poe in peccare e pae ruinge
re peccatu, cy in peccato, ae poa cy chimerica nec legrit neq aliqdo fuit in
rerum creata Ergo dicis nemo poe prudpta dubitare an ipedigs Antixpty
le dellaog, d scig Dei d peccato, ng talis prua d le delaos se dat ngpta d suppae
peccati; cy e ngpta d suppae qd peccatu s, nec di nec fuerit poe ad in peccandy,
inde qd nemo pos ngpta d exsuppae le delaois dubitare an illg ipediturus
Antixpty.

Sed habes posta le dellaõ, d in si ypoto illo dat in voate poa eis ad in peccandy;
d poa eis ad in peccandy e poa, t ad fabricandy t ad ipedendy le dellaog; C in si ypoto
le dellaois pt vatas fabricare, t ipedire le dellaog; d poa fabricandi dat ipedendi le
dellaog in si ypoto illo e poa christia d ipotis; C poa eis qm admittimus
e ipotis, d christia.

Ratitas instantis inoi au dico ybat, ng silo arguendo poa
destruit eig litas in instanti qo hic ellicit. Cora. Dico quo mag in su ypoto dat
poa eis ad in peccandy, diviso a le dellaõ ro mag, dat poa eis ad in peccandy
ruinendy cy le dellaõ no mag. Doctrina hic d poa anti disjuncta Sphistis abscondity
misterij qd intellige in valet, d qbg cy Salmista dicere potest: nolunt intelligere
re, ut bene agerent. Mirij d philimeo qd ipsia d le delaos Dei ruinoi d ppa

anti vortis ad in peccandy: hic aut poa eis e ad in peccandy Ceonis d divisij a le delaõ,
n d e ad in peccandy ruinendy cy le delaõ: ea eis est poa ad ruinendy le dellaog
d peccatu cy in peccato: quae t poa qe eis in voate fecerit p priori ad peccandy non
destruit p peccatu t p scig d le dellaog Dei: Ac aut poa qe ipotis e nugm fecerit
in voate.

Ad 3m qd nario infert ex aliqo in ipedite in voate e mag d in ipedite: sed
ng nario infert ex scia Dei qe e in ipeditis a voate. C ng ipse e mag d ipe
ditis. Mirij: scia Dei d futu fuit abetano: sd ng nego abetano ipedire talis scig
cy n fuerit ng abetano; nec pt illg ipedire intppone, ng qdo ng intppone extit,
eg scia fuit abetano, d eo qd fuerit abetano nego intpone nec; C ng nario infert
ex scia Dei qe e in ipeditis. Dari tamen hoc, ideo ng nego ipedire creaog Adami
qa qdo ng extit suppoit eg creaos Adami fuerit; sc qdo ng extit suppoit fuerit
se abetano scig Dei d futu: C qdo ng extit nego ipedire scig Dei.

Consa mani qe in
su teoritimo dora e, no mis, ad eug ybag no Ac pty mius, qa le scia Dei fue
rit abetano, tn ea scia fuit in Deo d ppta a voate ng intppone reconcilia e: cy
C qd poit d ppta a tua voate ng pos d ipsa ipedirl, inde qd scia qe in Deo fuit
abetano pos intppone ipedirl a ng. Nog obstat scig fuisse abetano, d ng e in
tppone, ng scia qe e abetano d ppdt a ipsu intppone poto tamqm a pnio obto in tea
lis motivo, n d ppdt tqm ab aliqo ptice ipsius se, ac p ind n legrit ptqm a ex ta
obti abetano ut dixit Deus ad ipsaib scig.

Ad Mag allatg, no causaly macis; Dao em
cra ng ipedire n valet creaog Adami e, qa talis creaõ poit oio in d ppta a voate
ng: Dnd si Deus decrevisset creare Adamy si ng no extiss aliqus ay tiny pellicerent
hic creaõ Adami qe tot Ccedis fecerit ex ty ng ponerent d ppta ab ipso Ro d ng
posset creaog illg ipedire, qmg posset n ellicere a d ppta recog vitae ex decreto Dei
p dispdgerat Adamy q. 3m an Deus ipsi ita cognosat fuisse ytingentia ab in
se ipsis, t in aliqo modo

Quæst. 3ª

An Deus infallibiliter cognoscat futura contingentia absolute in seipsis et in aliquo medio?

Deus infallibiliter cognoscit futura contingentia absolute quia inter Catholicos fidei certum est disputandum esse medium inquo illa infallibiliter cognoscat? Quod ora Mtro Sonetus Cui Soc. prædo Sommigius sententia videtur egregiam in marginibus suis quia ut videas ad scopum non pertinet in Deo admittit cognitionem futurorum in seipsis: sed in tristi et in aliis quæ male dicta legant Sonetus clare vincit Nicolaus Mar. sic et ex te Scotistarum, sic ex Nominalibus et quod caput est ex D. Thomæ doctrina ostendit Deum certo et infallibiliter cognoscere futura contingentia absolute in seipsis.

Dicetur hæc in tres varias esse Quæstiones quas ut ad tres capita reducit possit: 1um est Antiquorum Thomistarum asserentium futuroneutrum esse et non absolute contingentia Deo incognita et præcentibile, dicunt infallibiliter cognoscit a Deo. 2um caput est eorum, qui tenent Deum infallibiliter cognoscere futura in ipsorum causa incerta, quem hæc non ita ordinem ab ortu originem, ut Molinistarum Thomistæ dicunt illum esse dicunt propterea, Alii volunt cum Sto Bona Ventura esse ideas divinas. 3um caput eorum qui judicant futura contingentia absolute cognoscit a Deo in causis certis. 4um denique eorum qui in ipsa futuritione obtinuit dicunt a Deo infallibiliter cognoscit. Sinorde propositi capitis quæ pertinent ad certas illas examinare decrevi ut absque falsitate septa Soc scholæ veritas amplectatur. S. 1um 4um caput examinat.

Sect. 1ª

Primum Caput Examinatum

Acta agere alicui videri possit, nam cum supra probaverit futura non coexistere physice et in Deo ineptitude nativo dicunt infallibiliter futura contingentia absolute: Deum eam cognoscere non potest futura in medio quod non dat: sed præcentibilitas et certitudo futurorum absolute non dat: et intuitive certitudo et præcentibilitas, nego Deum cognoscere futura. Cæterum disputationis cum Thomistis recedendum est futurorum certum absolute dari, ut inde præcent disputatio ad cognitionem Dei circa futura in ipsa præcentibilitate. Quod cum

Dico 1º: nativa non futurorum præcentia absolute ad cognitionem Dei qua infallibilem et qua intuitivam. Prob 1ª pars relationis certa obiectum cum intellectum te, cum tempus ad infallibilem cognitionem, quam intelligens indiget rerum ut obiectum ad cognitionem: non cum et alio cap. nativa est ut physica præcentia obiectum: sed Deus sua rerum obiectum attingit et perfecte cognoscit omnia absolute: et ad infallibilem cognitionem Dei non requirit physica præcentia obiectum. Constat quod natura non est ut obiectum sit cognoscit non requirit ad infallibilem cognitionem obiectum, sed physica præcentia obiectum absolute natura non, ut obiectum insupponere sit a Deo cognoscit ea: et natura non est ad infallibilem cognitionem Dei et obiectum. Nam ex certa ratione intuitive esse et attingere hæc notitia obiectum tamen quod non requirit ut obiectum sit præsentia tua, non requirit ut notitia et obiectum infallibilis.

Probat 2ª pars relationis: intuitio non a Thomistis, et Clara repræsentatio obiectum, ut exigitur prius tempore, sed ad hanc repræsentationem natura non est physica extra obiectum absolute: et nec natura est ad intuitionem qua talem. Nam stat, nam Deus efficit et cognoscere quæ non sunt tamquam ea quæ sunt: et qua ad clarum notitiam obiectum natura non est physica extra illum. Ergo et qua Clara notitia obiectum ex vi clarituditis non potest exigere physica extra obiectum quod obiectum physice existit. Dicetur Deus intuitive cognoscit ea quæ obiectum non sunt in entitate ut in alienam mensuram, sed et in propria mensura, sed intuitio extra obiectum in propria mensura dat in Deo sed physica certitudo obiectum in propria mensura: et ad intuitionem non requirit physica præcentia obiectum absolute. Dicetur 2º Deus intuitive cognoscit quæ sunt futura quæ sunt insuperiori esse et ex terre quæ sunt absolute; et ea intuitive cognoscit quæ non sunt absolute; et esse certitudo absolute dat intuitio futurorum.

Dico 2º: certitudo futurorum in entitate Dei quæ est inutilis ad infallibilem illorum notitiam. Prob 1º Deus absolutum non certe et certitudinem extimagsit insuperiori deficiendo: et absolute certitudinem extimas esse in propria superiori deficiendo, quam in alienam mensuram videtur: et Deus hæc quæ et rerum creatarum extimas esse in propria mensura cognoscit non Deus; et Deus hæc ad aliena mensura non cognoscit ea in aliena mensura: et necessario ad aliena mensura inutilis et ad infallibilem cognitionem futurorum.

Prob 2º medius sumptus ex certitudine obiectum sua superiori deficiendo inutile est ad cognitionem obiectum existens sua superiori deficiendo: sed præcentibilitas futurorum in entitate, ut in aliena mensura et medius sumptus ex certitudine obiectum exercitia sua

ipsorum dispa: & ea potentialitas inutilis & ad cognitionem obtinendam extrinsecus ipsa ipsorum dispa. Aliqui potentialitas futurorum, ante quam existant dicit aliquid de physice existentia aeternitatis Dei, in dicit. Si dicis; Aeternitas Dei quae est indivisibilis, et in mente cum extrinsecus creabilia praeexistentia dispa, sic in mente et indivisibilis potentialitas futurorum abstrahuntur.

Si autem dicunt illi; Id quod superaddit physice existentiae aliquid ipsorum, tunc non aliqua aeternitas Dei adventitia. Sit aliquid ipsorum; Et etiam ipsa sit, quia futura dicit, et ignota haec extra. Est quidem ut scilicet Dei fuit a Sac. Th. dicendum. Si enim sit aliqua tertia et dicuntur adventitia aeternitati; Et tertia dicuntur praedicamentum, quae ipsum ssi decorum, et in aliis quae periculosum quaerere: Et aliqua tertia rationem, et sic in quantum quod dicunt esse non tertia, et cum si dicunt scilicet Dei cum suppositis sitiunt tertia. Et potentialitas futurorum abstrahuntur quoque non symmetrice indivisibile adsistit scilicet futuroruum.

Rebis 1°: physicae potentialitas futuroruum abstrahuntur non esse ut Deus indivisibilis aliquid dicitur potentia nunc suae aeternitatis ea extrinsecus quae extant. Ratione quae omnes cognoscit in Deo cum ex nihilo respectu dicit abstrahuntur ab ordine ipsorum dispa non habent in respectu illas aliquid obtinuit dicitur, et praeterito, aut futuro. Ulterius cognitio creatae omnis habet utpote superiora illustrium aliquid, tunc potius obtinuit praeteritum quoque habitus species se potentiae illa intuitive cognoscit et legitur aliquid physicae obtinuit praeteritum: Et praesentia cognitio divina illa respectantur ut.

Rebis 2° dicit Sh. dicunt Ill. extremitate Dei quae est ipsum complectitur collligere et invariabile cognitionem, et intuitu Dei cum obtinuit intuitione existentiae ac si Deo est primum praesentia. Sed non ut ex dicit illi solent mutum Sti Th. Caeterum illa futuro non assignant illae, cum a Deo cognoscuntur futuram post illae assumunt cum obtinuit quae in ipsorum esse, et abstrahuntur praesentia Deo est, illae ea quae a Deo cognoscuntur. Expende tamen Dni Sba: Dicitur quae si intuitione in Deo abstrahuntur praesentia, quae intuitu. (cum causale) sed abstrahuntur supposita ac sicut quae eum intuitu abstrahuntur sed supponuntur ita non in abstrahuntur praesentia Deo. Sti Ill. eodem modo phant quae intuitione extant ut Deo praesentia illae illae intuitu et cognitionis etiam quae Deus sed in illa, et illa cognoscit.

Solutio ex Shas tri, sit et illae gaudium ut hominum ad optimum processum sic et illae intuitionis ut tenantur ad obtinuit finem: sed gaudium tenent ad obtinuit nisi physicae processum quae sufficit ad potentiam futuram et dispe

tuo fone processu: Et intuitio tenet ad obtinuit cum physicae finis quae sufficit futura et fone finis: sed cognitio divina ut intuita: Et mat ad obtinuit cum physicae potentia: sed obtinuit non potentia cum in propria messua: Et in potentia in messua aliquem et integrite.

Aquinas Shastarismorum, quod non Deus existit obtinuit intuitione cognoscit illi existit in propria messua: sed tota ipsa et ad claritas cognitionis intuitive et talis non mat in Deo dispe obtinuit, et quae est in propria messua sed cum physicae finis Deus: Et ad intuitionem et claritas divina cognitionis non legitur actualis physicae potentia obtinuit.

Illi sunt cum B. Deiba dilectione nulla minus non quae eorum finem potuerit in theoris obsequii transacta non gaudie et dopore eorum facta: et quae certo scitur se obtinuit gloria et beatitudine adipiscenda gaudie et: Et ga gaudium dorsum et cum obtinuit futuro, et plenius: quasi dicas in ea suppone gaudium et distractae beatitudinis et praeteritae fastidiosis non et ipsa non praeterita, nut beatitudine futura in suo ostio se Biba dicit. ga praeterita et futuro duo dicunt. et mis non et illi fuisse et fone et nulli gaudet de nexta obtinuit quidque placet, et quod finem desiderat: Et gaudium non et praeterito et futuro obtinuit, sed de ipso obtinuit.

Respondeo tamen nulla mag, quod illae gaudium et quod votas quoque in bono, et si bonum nisi actualis nosceri votas neque in illo quoque quantibis praeterito aut futuro post ex desiderio boni ansia et solicitudinem ea illi aliquid: Et ad gaudium respicit quod bonum sed cum processu, sive se ipsa, sive in existimatione: et desiderium sed dicit ea cognitionem clara, et finem obtinuit, ut physicae existit et pluris in aliqua temporis dispo Hes ut cognitio ut phata mat dari, et heri pt quae potione cognitionis obtinuit sed cum physicae extere et finis S. Th. Shastici dicunt excedunt.

Sect. 2°

Thomistici dicunt examinantur

Futura triangula linea alia de praedicta adventu creatae ut ipsa salutaris, alia de adventu divina, ut creatio primo, intuitu futura nomine non esse quae accidunt mere naturalibus non et. Deiba obiit Shade dicit Deus illa fastidia cognoscit futura indicio determinate, quod denique efficax, et ut aliquid voluit si plura ant et ipsi et esse creatae. Pro hacsua scitane solet Scoty in 1° dico 39 plura ant et ipsi et esse creatae.

q. unica Scotistarum tradunt decretum Dei in creatione ante decretum permissionis trium Doctorum, sed tamen non ratione prioris dependere, tantum in antecedere, sed connumerata se habere ad rem.

Natura ad positionem huius decreti hac. Auxiliis Jesuitarum Soc. Ant. ergo destruat libertatem creatam ex quo rapitur infert Deum in tali decreto non cognoscere futura libera absolute. Sed quod si illo decreto nobis diceretur et statuatur decretum ad mutationem non medium vale ad cognoscenda futura absolute nosceda. Prout ratio omnes ex absolutis futuris et malitia frutis peccati, sed Deus non cognoscit frutis peccati malitia futurum in tali decreto. Et decretum illud non est medium vale ad cognoscenda omnia futura. Illa est certa, nequod si effectus malitia frutis antecedentes tot tempore ante fuere futuri. Mirum quod tamen non decretum Dei pertinens ad malitia frutis peccati, quia Deus non speciatim Auctor peccati, ut tamen Sharle fatetur; sed Deus non est speciatim auctor malitia frutis peccati; et in Deo non datur decretum illud pertinens, et quomodo in tali decreto non cognoscit illud Deus ut futurum.

Rebis 1° Deus cognoscere malitia frutis peccati in decreto permissivo illius quod decretum contulit decretum pertinens ad mortale peccati. Contra, quia decretum permissivum nec illi est malitia frutis peccati, tn. Si illi et talis merito intrinseca decreto permissivo tollit adventum merito ex notitia praedicti, sed neutrum substineri potest. Illa vitat quia si decretum intuetur et malitia frutis Deus quod tale decretum applicat cum tale ad operandum et cum speciatim malitia frutis, si vero merito adventum decretum amotia praedicti: et ita indepta decreto permissivo datur in Deo praedicens notitia qua certo cognoscit malitia frutis futurum. Si 2; nempe decretum non mentis et malitia frutis: et sic tale decretum in mente non est medium ut Deus in illo certo, et simpliciter cognoscat malitia frutis peccati futurum.

Rebis 2° ex Mo. Sonet dp. 1a. d. scia a. 6. Deus non est cum malitia peccati, quia quasi coactus detinet ad entitatem mortalem peccati expressione qui cum se detinet ad malitia frutis peccati. Contra 1° quia hoc permissio, et cognoscit cum peccare si a Deo pertinet ad entitatem mortalem inseparabilem pillis circa amotia frutis peccati et prae cognoscit cum peccare si et linquat indifferens et praeter adeo pertinente? Si illi et Deus est speciatim cum peccati, cum haec decretum utitur cum instatu ingo neque separare se amotia frutis

peccati. Si 2; et cum praeter adeo cognoscat Deus cum peccare, indepta adeo cognoscit Deus peccatum futurum cum.

Contra 2° si Deus decernit quasi ex notitia peccati concretum; et notitia peccati habet a Deo indepta adeo quod decernit. Patet cum notitia quae Deus quasi obliquet ad decernendum supponit ante quam Deus decernat sed notitia quae supponit ante quam decernat est indepta adeo quod decernit; et talis est notitia peccatum tantum Deus. Ergo et decretum notitia illa? Ergo sit Deus cognoscere peccatum futurum indepta adeo, et haec decretum est cum speciatim malitia frutis.

Dicendum est 2° admisso decreto pertinente adhuc esse ordinem ad cognoscendum alterum futurum. Ut ratio statuit tria hic Thomistarum pria supponenda sunt. 1ae scia visionis est cum Verum. 2ae pertinaces Dei, sive existat in gabiete aliqua voluntate creata ipsa, sive existat in decreto efficiente non se habere ex se ag li, et proprie prime ad res, loquendo cum 3ae ag libros Dei statuit tales pertinere et notanda ad obtinendum creata. Ais potis.

Ex 1° prio sic arguo: scia visionis est cum Verum: et talis scia praecedit ad decretum exequitivum Verum: sed decretum exequitivum est decretum pertinaciae: et scia illa praecedit decretum pertinaciae; et non inventitur tali decreto. Patet hecum ma cum; nam scia quae dicunt se praecedit ad decretum cum sit loquendo decreto neque tale decretum inventitur. Illa subsumpta certae quae decretum pertinaces, sicut exp ag 2i et pertinet ad linea exequitionis: sed decretum huius se visionis est exequitivum et decretum pertinens est exequitivum. Illum patet 1° cum. Scia visionis est cum Verum, sed non est cum pre et jm: et est cum quod induxit decretum Dei, quo aliquid vult et decernit agere: et scia Dei praecedit ad decretum exequitivum quae induxit.

Ex 2° autem prio sic arguo decretum pertinens cum se habet ex se ag 2i in ordine dii structura litis: hecum et pertinet ad ag 2i. Hunc sic in ordine signo litis et pertinet ad ag 2i et cognoscit Deus ad quam partem pertinavit voluntas creata, hinc novit. Si 2i ingo stat existentia dimissae cognosciit ea quae non sunt tamen ea quae sunt, cum sunt cognoscat obtinendum existentia. Si 1i arguo sic Deus cognoscere ad quod extremum pertinavit voluntas creata, et cognoscere extremum litis creatae ad quod pertinavit est: sed in signo litis et prioris ad ag 2i cognoscit Deus ad quam partem pertinavit voluntas creata; et ita cognoscit Deus extremum litis ad quod pertinavit creata; et proinde dat

decretum futurorum cum suis signis libris, et ag li ingo non decretum futurum: Et indeputa
tali decreto cognoscit Deus extremum libris creatis.

Ex 3° primo sic cognoscit decretum divinum
Dei dari his et motus ad obiectum creatum, et in tali libro et motuum non cognoscit Deus
obiectum creatum: Et non cognoscit illud in decreto. Maior patet, quia et conatus ad obiectum realiter Deo intrinsecum tum? Certum est quod intrinsecum, quia nil Deo intrinsecum distinguitur potest: sed
ex Thomistis motus et his illis potest Deo distinguitur: Et non est quod intrinsecum Deo. tum
et, quia dari in Deo 2° se considerato quod sunt nativo mexum cum extra futuri: solum
et motus illa et nimio mexum cum extra futuri: Et. Non dicitur 1°, quia si motus
sunt aliquid extrinsecum realiter his laevis, tum his realis. Sit sus laevis ad decretum divinum
ut fiat decretum ad unum obiectum in illo. Sit his realis Et cum Deus indeputat ad eum
cognoscit his illis realis potest indeputat ideo cognoscere obiectum.

Dicetur tamen id quod
agliver superadditum nativo, et quod creatum neque extra obiectum, et aliquid increatum. Non 2°, quia
ex Thomistis nil increatum distinguitur: sed distinguitur aliquid superadditum nativo;
et quia id quod superadditum non est aliquid increatum. Sit 3°, et quod Deus cognoscit extra futurum
obiectum indecreto libro illo cognoscit in se ipsum. Probatur cum decretum liberum et entitas cum divina
et extra futurum obiectum: sed cognoscit obiectum indecreto libro: Et cognoscit obiectum in entitate cum et ipsum
extra obiectum: Et illum cognoscit in se ipsum. Declarat: cognoscere albedinem in albo et cognoscere
albedinem in se ipsum, quia albedo et nativum ex subiecto, et albedine resultat; Et cognoscere
extra obiectum indecreto libro, et cognoscere extra in se ipsum quia decretum libri resultat ex entitate cum divina, et extra obiectum.

Dices cum Thomistis decretum futurorum et medium existens mexum
cum aliquo libro creato; sed in medio mexo, cum entitate cum cognoscit Deus ipsum cum: Et
indecreto futurorum, cognoscit Deus cum libris futuris. Maior est ita cum decretum futurorum distinguitur libris cum creatis, non quod mechi cum aliquo libro. Praeterea in Thomistarum sententia non sed nominatione mechi potest cum aliquo libro, cum sed denominatione substantiae cum libris divinis. Ergo non
cognoscit, quia tunc cum libris creatis in se ipso cognoscere cum cognoscere indecreto libro, quod
tale et ab aliquo creato denominatione. Et ambas obiectiones admittunt ex illis probatur
decretum futurorum et medium suffices in esse medium nostrum ad omnia futura cognoscenda.

Sed quia inter obiectum futurum plurium et quia unicum Deus

dependet, et quia Deus decreto definitivo decernit quale cum libertate suarum ionice admittit) Dicit
dicunt et Deus indecreto definitivo cognoscere ab futura. Probatur decretum definitivum est
medium essentiale mexum cum extra obiectum, adeo ut supponat dari decretum et obiectum non extere cum ppo
no quo extere decernuntur: sed decretum mexum cum extra obiectum et medium unum Deus sufficiens cog
noscit extra obiectum: Et indecreto definitivo cognoscit Deus sufficiens futura ab futura.

Replicabis decretum
definitivum antecedit futurum; et cognoscit futuri indecreto antecedit ipsum futurum; sed im
plicat cognoscere futuri antecedere futurum; et supplat cognoscere futurum indecreto definitivo.
Probatur 1° quia decretum cognoscit insigne unum et; sed insigne unum et antecedit futurum: et
decretum cognoscit insigne unum antecedit futurum; so insigne unum et cognoscit decretum cog
noscit futurum indecreto: et cognoscit futuri indecreto antecedit futurum et et ipsum decretum.

Ideo decretum definitivum in antecedere supplet futurum,
sed sed 2° quod, exigo non est cognoscere et magis probabilis, quia insigne prioris unum et decretum sed ponunt
tur ea omnia quae ipse deducunt ad extra futuri: et aliqui alio principium cum et cognoscere decretum et
cognoscere futuri indecreto minime deducat ad extra futuri, quia talis cognoscere non est ex te fu
turi, inde quod insigne prioris decreti non ponat cognoscere decreti, et cognoscere futuri indecreto; so
ponunt ab illis non deducitur.

Instabis: Deus cognoscit quod est cognoscibile in eo signo unum et
cognoscibile, sed decretum illo signo unum et est cognoscibile: et Deus illud cognoscit in eo signo
no unum et. Disconvenit magis Deus cognoscit quod est cognoscibile, in eo signo unum et cognos
cibile si sit cognoscibile per cognoscere extra ipsum in eo signo, non magis: si in eo signo sit cog
noscibile per cognoscere existens in alio signo, non magis: et disconvenit magis decretum est cognoscibile
in eo signo per cognoscere existens in eo signo non magis, et cognoscibile per cognoscere existens
in alio signo, non magis.

Sed tua in signo prioris decretum dari compositum decreti, seu dari compa
situm decreti tuendi cognoscere, quia hoc compositum est cognoscibile, et indista ab ipso decreto non dari
compositum tuendi cognoscere, quia signum insigne prioris. Et haec, quia signum prioritatis signum
causalitatis, quod insigne prioris sit et cognoscere deducit ad extra esse, et aliqui alio principium
esse et cognoscere decreti ipsum sit ad extra esse, ideo insigne prioris non decreto cognoscere decreti.

Replicabis: potest Deus decernere efficaciter frus
et postea experiri huius efficacis interis sedatione ad illicita media quae quae quae

finis, sed hæc cognitio Dei implicat ea de alterius medium. Et cognitio Dei implicat ea de finis indiscreti. Et cum ordinat ad finem, talis cognitio erit insufficiens quoad finem. Prout ut non media et de finis, et cognitio Dei implicat, ea de medium et ea de finis ipsorum. Deo admissa suppositione, et distinctione Dei cognitionem Dei intelligit ea de finis impliciti, non vero, si finis ut expeditis distinctis medijs: quæ cognitio finis implicitum indicio, et prior ipso fine, ut proximo et propriæ futuro subiecti medijs: unde hæc illius conscientia cognitio finis indicio implicito et prior fine ut obiectum mediorum propriæ. S. 3. 2. Caput exactum.

Sect. 3.

33 Caput examinatum.

Ultimo loco ad extremum veniunt quæ S. Bonaventura hæc dicit: medium ingo Deus cognoscit futura ab ea ideas divinas non ut objectum et motivum distinctum, sed ut formam obiectiva, et proximum causam intrinsecam operandi sua. Rationes autem divinas intelligit aliquid ipsum ut immutabile et perfectissimum a causa: Alij dicunt ea simpliciter intelligi, qua Deus cognoscit possibilia et facultatiua. Alij denique ea possibilitate ipsum obtinere, non quod nihil simpliciter, sed quia a Deo quasi intelligi cognita. Nomine autem futurorum obtinet intellectum ipsum quod obtinet aliquid futurum dicitur, quando ipsum extat, antequam obtinet, ut futurum ea Deo cognoscat. Motivum autem ex proximo creantis satis habuit unicum ea in mente. Respondeo.

Dico 1. ideas divinas non ea media, ingo Deus cognoscat futura ab ea sua obiectiva: ipsum indifferenter ad extra, tam extra obiectum nequaquam ea media ingo dicuntur cognoscunt extra obiectum: sed ipsum divinum prout continet omnem virtutem indifferenter ad extra, tam extra obiectum: Et non est medium ipsum ingo dicuntur cognoscunt futura extra ab ea obiectum. Alia probat, tum ex dictum explicatione, tum ex Dictis. Th. q. 6. Art. 1. Veritate ubi ait: ideas in Deo esse ut principia: Et quia ex se non indifferenter ad extra, tam extra obiectum.

Dices: supposita futuritate causæ tamquam primæ representantes ideas tam extra obiectum, tamquam effectuum illius speciem. Et ita, quia representant extra obiectum tamquam species expressa, tamquam species expressa illius? Sed 1. ut ipse Pater Ramirez non adiecit, quia species expressa ea formalis cognitio obiectum: Et Deus cognoscit extra futuram

inspecta et sic ea illius cognitione in cognitione illius: sed difficultas est, dum medium ingo indiscretum cognitione Dei cognoscit futura ab: Et ea species expressa non est adiecta: Si 2. non est quia Deus cognoscit futura ab:

quidem incertitudinem ut supra phensa Spiritus cognoscit futura libera dicta quorumlibet
+ et ipsa quoque imperfectiora quamvis rectiora cognoscit certissima cognitione assequitur
Deus quia infinitamente omnes creaturas incomparabiliter excedit; sed Angelus in certitudine quamvis
rectitudinem cognoscere potest quia per illam: Quia infinitis cognitione ipsis illis cognoscit Deus.
2°, quia nequit precise quantum cognoscit dicere quas libere efficiet. 3° quia
experientia et relatione doctis aliqui Spiritus cognoscit. Et quantum naturam et
ratione doctis Deus Spiritus illa cognoscit.

Ex his Praedictis indicatur quod magis Patris Molinae
hoc Deus sicut quantum quantum creata cognoscere quia non possit efficere ut
sive illos in seipsis sive in ipsa donate cognoscant, et hoc quia respicit ad cognitionem quantum: non doctrine Dei in donate creata, Spiritus cognoscere futura
libera, quia quantum dicere est, et hunc Credo, tanta Auctoris magis fuisse.

Probatur et relata in cuanta prima expedita
et indifferens ad utrumque extremum, sed medium indifferens, et vinculo est utroque extremo, non
non cognoscit dicere unum extremum fortius: Et in libera expedita
non cognoscit Deus dicere futura libera dicta. Confirmatur 1° in donate creata sed quia Deus
cognoscere non, quia in ipsa donate stinet, sed quia stinet in donate ut potest, quia
in ipsa stinent ut pastor extrinsecus porro quam non futurum: Et. Confirmatur 2° quia
prindit a futuritate, et in futuritate non medium et hoc non cognoscat quia futurum porro quam non futurum, sed donatus ut prima libera exp. quia hi prindit a futuritate, et in futuritate non, Et non hoc ut in illa cognoscat quia futurum.

Adoppotes
Praeterea dicto Deus Spiritus cognoscere quia magis creata rectitudinem cognoscit; ast certitudo cognitionis dicunt aliqui summum quam medium rectitudinem, unde methodi rectitudinem,
sed dicendum quia certitudinem quantum quam methodi cognoscere videtur. Ad 2m dico ad phea sufficit
si cognoscit ut potest quia eos distinguere potest. Ad 3m dicendum ante Spiritus cognoscit
Spiritus moralis, id ante Spiritus physica, aut methaphysica quia ante: et Spiritus
moralis physicae et methaphysicae expertis subsistit hominem, ideo respondet Deo
ratio modi cognoscere S. T. dictum est expedit.

Sectio 4ª
Ciertorsentensia exponitur.

Et tertia sunt Deus certo, et Spiritus cognoscere futura libera
dicta quia in seipsis, sed quia Magister Sententiarum Sententiarum
appellat, quam eorum tripartitam et rigida vincit in memoriis Auctoribus quorum
Sac schola sui illi docuerant. Pro qua ex Nominalibus militant Arimingus et Oc
cam Gabriel, et Ricardus. Ex scotistis stat prima Sud. D. in 1. d. 39 q. unica,
qui illustres Suae familiae sequuntur scriptores. Stat demum Societas cum aliquibus suis Au
thoribus quantum tradederet aliqui ex Thomistica schola, cum quibus defenat P. Valentia Herrera
dp. 6 q. 2ª.

Mihi propterea sufficit Ant. Thomas hoc quia studiat hoc q. 14 a. 13 hoc
in. Aliquo modo cognoscit futura incertia, et sic solus Deus futura cognoscere. Et
q. 86 a. 4: sed quia quia duplicem cognitionem posse, unam modo in seipsis, alio modo
in suis causis. In seipsis futura cognoscit in posse modo a Deo Cui et est praesentia dum
in causa vera et futura, immutatio eius intuitus, et tunc sed fieri suptotis et potentia causa
sum. Et hic q. 14 a. 13 cum assentiatur et opinatur libera stringentes non poterant certo cognoscere
in suis causis plus stringentia et indifferentia medium hoc adit: videntur a Deo immutatio
subiecti divino respectu eius quantitatis: quia ante dixerat divinum intuitum et
gatione esse: quia fieri dicitur non supposita quia et in insua praesentialiter.

Andrea et 1ª p. in corpore
mis libriae 14ª S sed in dividendo. Dicit Deo cum cognitionem futurorum libera stringentia
sic legit: dicit igitur quod eorum ea in quantum respiciunt stringentia et
necessitate in seipsis et in sua causa. Et in quantum quod dicitur hic Sortes cadere in talium
eius stringentiae quia respicit ordinem et adeptus, in derisione, et similiter dicitur occulta
hoc Sortes cadere ex Cedat, ex remanet quia in seipsis, in dictatione. Et in
1. dioc 38 q. 1 art. 5 ad 1. Dico igitur quod nullo dicunt intuitu aliquo remanet stin
gentia non sed quia et in causis suis, sed quia et in eo suo divino. Demum 2ª 2ae q. 171
art. 6 ad 2m hoc habet: divina pascia respicit futura 2m dicta sed 2m quod sed in seipsis,
immutatio sed ipsa praesentialiter intuetur. Mihi dicta videntur ad p. Nicolaus Nica
tinus, Moventia 3ª d. 37 a. dp. 6 s. 2ª

Quare cum p. 2.a d. sententia partis ant. 2.a dicunt Sonetis
quod Deus primo cognoscit futura sua in seipsis, quam in Deo scientiam, hanc sil
logismum efformat Nicolaus Martius, ita Sonetis si Deus cognoscat futura sua
primo in seipsis quam in Deo dari scientiam: sed exemplo D. Thomae Deus primo cognoscit futura
sua in seipsis: Ergo exemplo D. Thomae in Deo dari scientiam. Quae legitima
illa sint ex supra relatis testimonis Marianis et Sonetii dictis. Summis ed
Doctis ut Dei positum afinxere sing. in docere pro my cognoscit creatu
ras in ejus tam gloriosa dari dicit quod Deus illas in se ipsis primo cognoscit, seu
independenter ab ejus ed objectum visae ed cognitum.

Probat relatio a Thoae: cognoscere res Creatas in se ipso et ab ipso res Creatas dicuntur ad cognoscendum illas: sed
Deus dicitur ab ipso res Creatas ad cognoscendum illas; Ergo Deus cognoscit res Creatas
in se ipso. Maior et Contra, qua futuras cognoscit in Verbo et sufficiens dicuntur ut
cognoscantur futuras: Ergo futuras prae ed primo sufficiens dicuntur ut a Deo cognoscan
tur et cognoscit primo ed in se ipso.

Probat 1.a min.: ab illo quod in se ed prae et vere cognoscile
ed afinnale dicitur Deus ad cognoscendum illas: res Creatae sunt in se ipsis cognoscibiles necessario
et cognoscere quod vere cognoscile ed afinnale et eo modo quo et cognoscile ed
afinnale; sed res Creatae eo quod ens existit in se et vere cognoscibiles ed afinnabi
lis; Ergo ab illo dicitur primo Deus ad cognoscendum res Creatas. Prob min.: quia in se et
dicuntur veritas obiectiva in se et vere cognoscile ed afinnale; sed res Creatae eo quod
ens extant Creatae et in se dicuntur veritas obiectiva; Ergo in se et cognoscibiles ed afinnabi

Prob 2.a relatio: eo ipso quod Deus in infinite cognoscit
res ed eo quod res extant Creatae, Deus aeternum et necessitate cognoscere res Creatas
Ergo citra ea medium praedicamentum ed mensuram res Creatae Deus cognoscit res:
Ergo cognoscit res in se ipso. Cae Verde 50: nos sed ut aeternum Deus sine necessitate
cognoscere res Creatas semel sufficit ex Dei vis infinite intellectiva ed
ex parte obiecti sufficit veritas temporalis quae his supradictis nunquam ad cognoscendum
talis veritatis.

Ans. ingo et dicitur prob.: quod vere afinnale in tempore quo
ed et vere afinnale aeternum sed etiam intelligis sed ut res sunt ed afinnalis in

tempore sufficit ex res quod in tempore extant; ed ut sed etiam intelligis sufficit vis infi
nite intellectiva Dei: Ergo praeqd Deus in infinite cognoscit, ed quod res in tempore
extant Deus aeternum et necessitate cognoscere res Creatas. Prob min modus cog
nosci in cognoscile etiam et cognoscere aeternum, quatenus cognoscere et temporalem sigmis
res intelligis, sed obiectum quod aliquando et vere cognoscile, et cognoscit aeternum intelligite: Ergo
obiectum quod aliquando et vere cognoscile et aeternum cognoscit.

Prob 2.a idem ans.: ut obiectum cog
noscat in tempore quod extant, non obiectum natura sua ut causet, ed producat cognitionem:
Ergo haec dicunt intellectualis, sed potest quod obiectum causet cognitionem Dei; Ergo ut infinite
intellectualitas Dei cognoscat obiectum: non tempore quod adhuc extant; Ergo eo quod obiectum nun
quam extitit sufficit ut aeternum cognoscat a Deo. Maior et Contra, quia obiectum non tempore
actualiter existit, ut prae tiet cognitionem, sed ut cognitionem causet prae primo et prae
primis. Ideo enim intelligens creatum potest extra obiectum, quia potest illius species com
plete in se potestis cognoscere obiectum: Ergo Deus exse et sufficientissime completum ora cog
nosce: Ergo non tempore actualiter extra obiectum.

Prob 3.a idem ans. Deus quia omnipotentia et necessitate
hence distinctione notionum et res Creatas, et ergo omnia: Ergo eo praeqd
Deus Creatas contitit Deus exse et necessitate cognoscere res Creatas. Ans. et contra
quia Deus et necessitate hence notionum illa quia distincte aliquid significaret; sed si Deus
distinct notion et res Creatas, et ergo omnia aliquid significaret et natura et res Creatas
et Creatas omnia illis: Ergo. Prob con. necessitate et adeuntes et dicuntur eo quod predicat
adeuntes extremum dicunt ad aliud: sed eo prae quod Deus Creatas inter in Deo quod notio
notionum domine res: talis enim notio sit Deo repugnat: Ergo eo prae quod Deus Creatas con
stitit inter Deus necessitate cognoscere res Creatas.

Prob 3.a relatio abnegatio non existit cognos
cere a Deo in se ipsis et futura ab cognoscere a Deo in seipsis - Ans. et contra, si
ex D. Thoae dicente, Deum te existere illa videtur quia in eo suo dicitur et. Quia
quia Thomas ideo futura in cognoscit in seipsis quia sunt dicuntur ad eo: sed obiectum
quae non existit, non habet indicium ad eo: Ergo non existit cognoscere a Deo in seipsis.
Nunc ergo cum res quae non existit cognoscit a Deo in suo esse, in eodem esse cognoscit a Deo
aeternum, et ante quam extant, ut dicunt Doctores; diceret Deus cognoscere et postquam

dum quia ante quam fiant; se ante quam fiat obiectum cognoscit in suo esse et a Deo cognoscitur futurum in se: et futura cognoscuntur a Deo in seipsis.

Probatur 2do ratione ex sua Scholastica assertione, qua ligat dicunt doctrinam esse quam maxime quod Deus cognoscit et promotat futuros eventus, et quod divinus amor fuerit Dei in creaturas: et ipse dicunt esse dicere licet Deum cognoscere nisi esse id quod Deus se cognoscit et promotat obiectum eventus. Et quod sic sentiunt ut tales se dicunt quasi manifestum et notum esse obiectum eventus: sed talis scientia est scientia futurorum in seipsis: et in Deo dicunt esse scientiam futurorum in seipsis. Quod nihil in ea ratione esse licet: se ipsos duplex obiectum aliud necessarium nisi esse divina, aliud liberum nisi futurum eventus; ad esse divina non medium inquit Deus cognoscit futura, qua ut Scholastici dicunt quia est indifferens ad existendum in ex tempore futuro: et obiectum esse liberum futurum in seipso. Quod cum, quia in ea ratione esse liberum se dicunt esse divina et futurum: et non cognoscit futurum in quantum illud cognoscit in se ipso. S. Th. opposita solvunt.

Sect. 5a

Opposita solvuntur.

Opponunt Scholastici S. Hilarius, Aug. et D. Thomas, nam Hilarius lib. 9 de Trinitate ait: quod Deus futura dicuntur in suo esse cognoscit. Et Aug. lib. de praedestinatione Dei cap. 10 Praedestinatione Dei est praeparatio, qua fiunt ipsa facturus. Et lib. 26 in Genesim cap. 1. Prolatione futurorum locutus est ad omnia Dei. Sed D. Thomas in 1. dist. 38 q. 1 art. 5 haec sit. Deus non dicit mutatione sui ad res, ex cuius potestate res erant futuras, se ipsum esse res intuebatur: sibi quod in suo intellectu erant Dei. Et 1. contra gentiles cap. 66 Praeterea 1. ait: Deus cognoscit omnia in sua essentia, stantia in essentia manent stantia et in essentia importante divinam Dei. Et 3. contra gentiles cap. 56: Deus est oculus mundi, qui alia nobis ita dolendi, et dolendum esse nobis ita dolendum. Et Dionysius de divinis nominibus cap. 10 ait: in causis superioribus cognoscit et ipsa Varia absolutas; sed dicunt esse causas superiores; et indicio cognoscit futura.

Haec et alia dicunt Scholastici quae ipsis minime videntur: nam Hilarius ait de futuris quae nondum ipsa sunt a Deo non de futuris quae jam facta esse dicunt creata. Sed D. Thomas praedicat Deus cognoscit futura in praedestinatione, quae praedestinatio est dicunt praeparatio

salutem cui Aug. Deus cognoscit futura in divino praeparatio, et sibi in seipsis: Sed D. Thomas nobis varia non esse dicit 3b. hia dat, 13a. futura non fiunt dicuntur ante quam sint; 25a. non potest certo cognoscere, si videatur in causis aliquando videri in seipsis illae non videri a Deo ordine sui ad res, sed ipsis esse Dei in seipso. Quod Sonetz calide dicit 1. in quo stinet sua non omittit; et 3. nobis opponit quae pertinent dicunt efficax Dei sic intelligit in quo seipsum fallit, quia ordo ille est singularis et divina productio a Dei gedit Nellaque ad res. Quare ex D. Thomae sententia quod debebat Sonetz inferre.

Ad 2dam ergo Deus cognoscit in sua essentia, quia essentia est perfectissima necessitas legendi notitia ais existentis aliquid aliquo obiectum, quamvis non excludit Sed Thomas Commentarius futurorum in seipsis quam praedicti cap. docuerat cap. 1. 56 loquitur Sed Dominus Augustinus de futuris primis et quae Deus in vente primitiva cognoscit. Et 1. de vente, loquitur dicitur nomen, quae si dellit Sonetz intelligere ubi illa de actibus liberis, non tenuit id recedere et haec patriotis, quae ex illa non fiebat cognoscere futurorum in seipsis.

Objicit 2do ex Sonetz dp. 4. art. 5 Deus ex D. Thomae Dionysius, et Alios PP. ait cognoscit in sua essentia. Et in essentia cognoscit futura ait. Et non cognoscit illa in seipsis. Sed hanc multa plura quae Sonetz. 1ma quia Deus cognoscit posita in seipso, ut potest illa dicere; et cognoscit futura in seipso, ut illa dicunt. 2da quia obiectum fide credit sed ipsum aliis: sed si Deus cognoscit futura in seipsis, illa erunt obiectum fide dicunt contrarius; et dicunt sed ipsum aliquid dicunt, quod repugnat. 3da quia essentia dicunt mutuum spei ad cognoscendum obiectum: et sic cognoscit posse in esse.

Confirmat 1da quia futura cognoscuntur non ut obiectum mentis aliquid recepta inter cognoscentem et futurum cognitum, sed Dei, et futurum cum medio stat indicio efficiunt: et in tali dicto cognoscit et ex aliquo esse spiritus cognoscit ut esse spiritus cognoscit: sed ita spiritus sequitur ex decretum Dei: et spiritus cognoscit et in indicio efficiunt. Ineptum Deo non dicunt efficax causae futurum; et non nequit dicunt efficax esse medium ad cognoscendum futura.

Ad

eventus Dionysius, et alios PP. afirmant Deum cognoscere omnia in seipsis, quia essentia et ecc